

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Α' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 10

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1905

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ — ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΜΑΣ

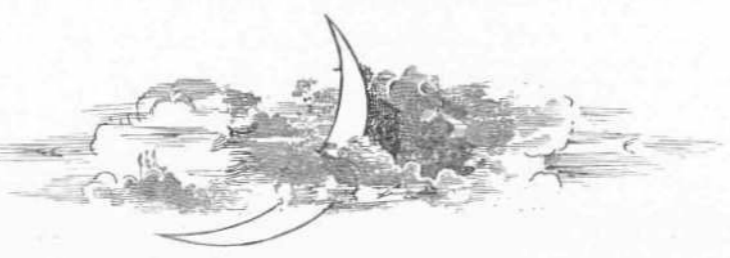

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΕΝ ΤΩ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΙ Κ. ΤΙΜ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΙ ΤΟΥ

[Κατά φωτογραφίαν τοῦ χημικοῦ κ. Σ. Γ. Κοκόλη

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» δημοσιεύει σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ σεβαστοῦ καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς κ. Τιμ. Ἀργυροπούλου, ἀπασχολημένου εἰς πειράματα ἐν τῷ ἐντὸς τοῦ Χημικοῦ ἐργαστηρίου του. Θὰ ἐπακολουθήσῃ εἰτα σειρά εἰκόνων ὅλων σχεδὸν τῶν καθηγητῶν τοῦ ἀνωτάτου ἰδρυμάτος μας, ὅλων τῶν σοφῶν μας, τῶν ἐπιλέκτων ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, εἰς τὰ ἐργαστήρια ἢ τὰ μελετητήριά

των. Τὴν πολὺτιμον ἀληθῶς ταύτην ἀποστολὴν παρακληθεὶς ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἀνέλαβε πᾶν εὐγενῶς ὁ καλὸς τῆς φίλος κ. Σπ. Γ. Κοκόλης, ὁ γνωστὸς τῆς Χημείας καθηγητῆς καὶ περίφημος ἐρασιτέχνης φωτογράφος. Ἡ «Εἰκονογραφημένη» πέπεισεν ὅτι ἡ εὐκαιρία αὕτη ἦν παρέχει εἰς τὸ Πανελλήνιον νὰ γνωρίσῃ τοὺς κορυφαίους τοῦ ἐπιστήμονας εἶναι μεγάλη ἐκδούλευσις.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

ΥΠΟ Κ. ΣΑΡΑΦΗ ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ Β. ΗΛΥΤΙΚΟΥ

[Συνείχεται από το προηγούμενον τεύχος]

[Εκ των εν πάση τη δυνατη περιλήψει εκτεθέντων ανωτέρω, σχηματίζει τις επαρκή ιδέαν της εκπαύσεως των πλεονεκτημάτων...

Κ'

Από την ως ούον τε συνολτικώς εκτειθείσαν εξέλιξιν των προηγουμένων...

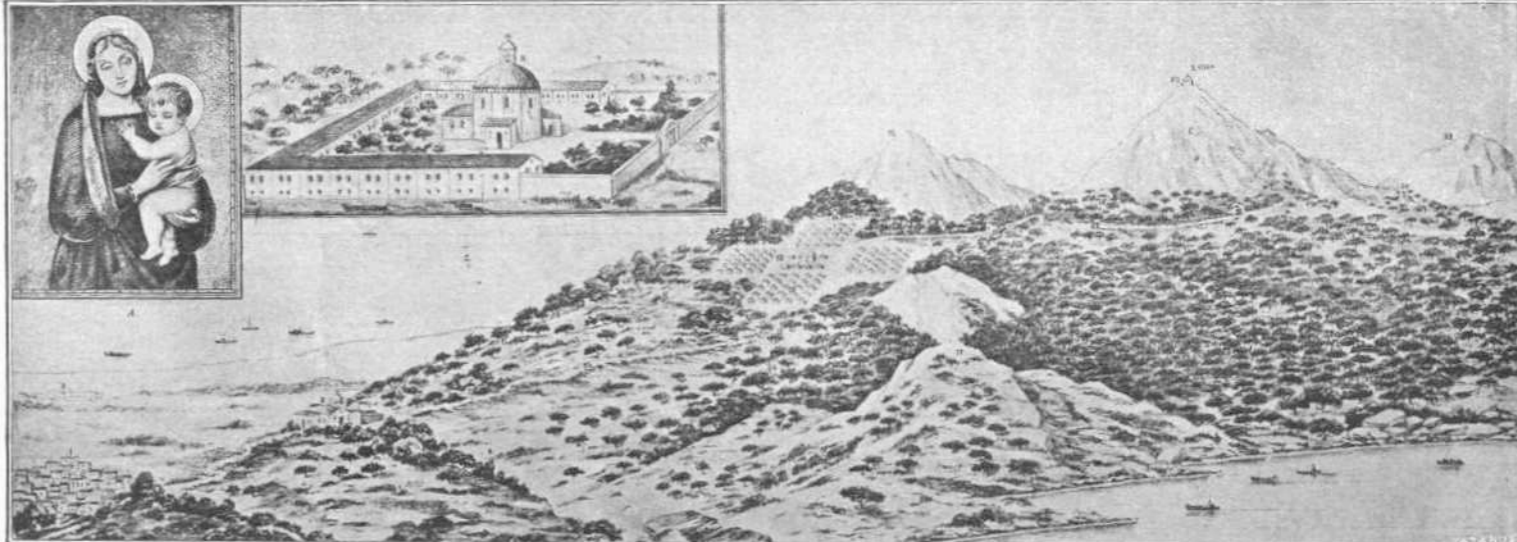
Πρός δε τοις άλλωις υπεδείχθη ανωτέρω ότι και τὸ κρητικόν των κατά την...

διδόμενα να παραδεχθή τις ότι, τὴν τῆς ιδιοφυίας των στρατηγῶν...

Ὅπως πότ' ἂν ἦ, ὑπῆρχεν ὑπὸ τὰ νεύματα τοῦ κυβερνήτου ὁ Κελευστής...

Καὶ ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ κρητικῆς οὐκονομίας οὐδὲν τὸ οὐσιώδες...

[Ἔσται συνέχεται]

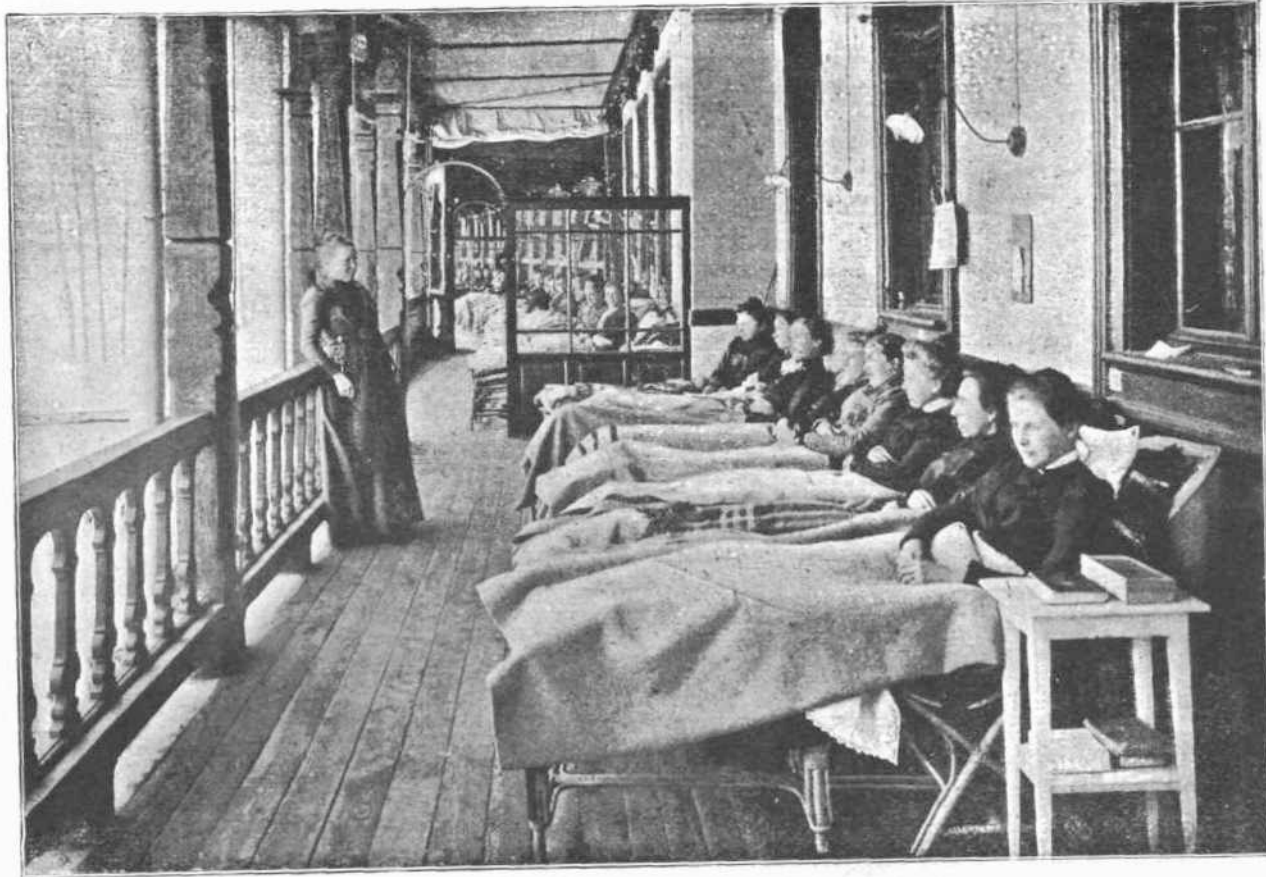

Ο ΤΑΥΓΕΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΠ' ΑΥΤΟΥ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΓΙΑΤΡΙΣΣΗΣ

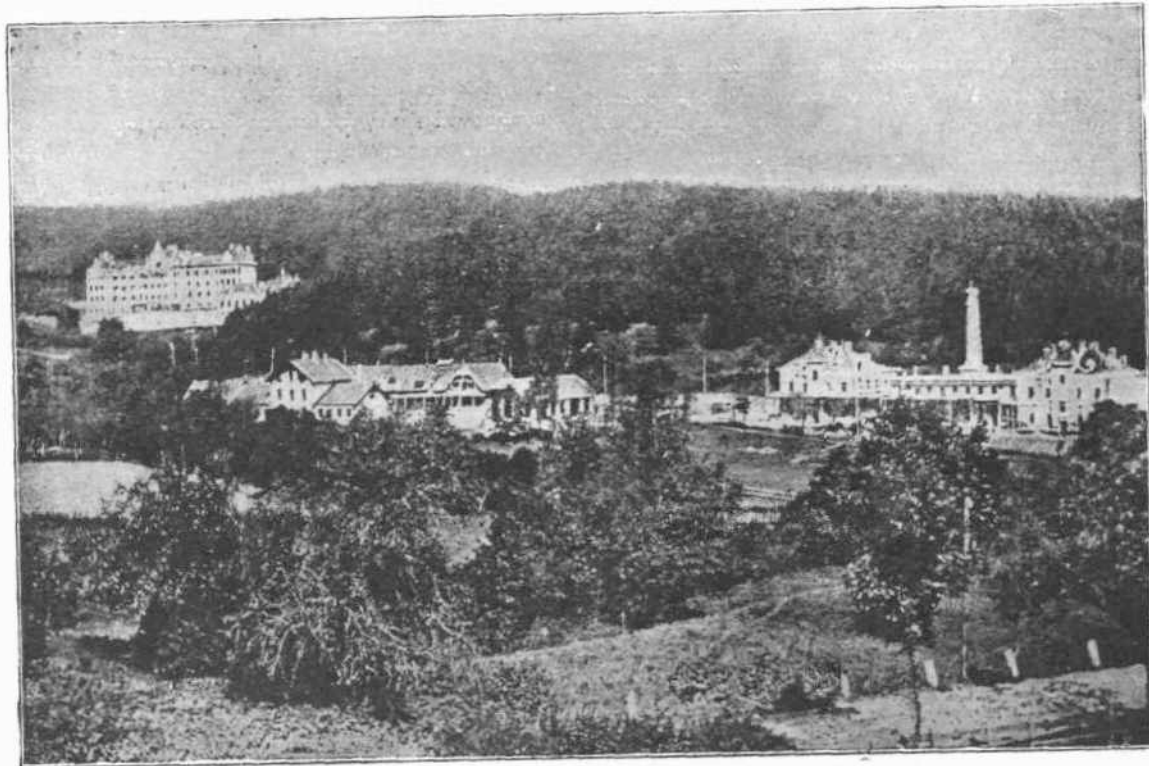
ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΘΙΣΕΩΣ!

Ακούσατε και ενωτισθητε και φριξατε. Πεντήκοντα χιλιάδες και πλέον απέθανον από του 1890 μέχρι τέλους του 1899...

Ράλλης, γεν. γραμματέως ὁ γραμματέως τοῦ Β. Ἱατροσυνοδίου, ὁ αεικίνητος και ἀκαταπόνητος κ. Β. Πατριάρχης, μέλη δὲ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου...

Η ΑΕΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ — ΑΝΟΙΚΤΗ ΣΤΟΑ ΤΟΥ ΕΝ ΔΑΥΟΣ ΔΟΡΦ ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΥ

ΤΟ ΦΘΙΣΙΑΤΡΕΙΟΝ ALLAND ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΒΙΕΝΝΗΝ

νείας των ασθενών. Τόσον—έχουν εξακριβώσει—επιδρά ο βιολογικός περιπατισμός.

Είς την Γαλλίαν οι ιατροί έχουν τό αξίωμα: Rien n'est plus curable que la Tuberculose. Δηλαδή. Δέν υπάρχει περισσότερο εύκολοθεράπευτος νόσος από την Φθίσην. Ο μέγας Παστέρ είπε: Είς τους ανθρώπους απόκειται να εξαφανισθώσιν κί παρασιτικά νόσοι.

Η Ευρώπη βρέθει σήμερα από Φθισιατρεία. 'Ακούσατε τά σπουδαιότερα. Τό Sanatorium Alland παρά την Βιέννην, τό παρά τό Μόναχον Sanatorium Planegg, τό Blankenfelde, τό Grabowsee, τό Belzig κί Malchow παρά τό Βερολίον, τό φθισιατρείον του Δ^{ου} Turban, τό φθισιατρείον Schatzalp, τό φθισιατρείον τής πόλεως Bâle, τό νέον φθισιατρείον Davos Dorf, τό φθισιατρείον του Δ^{ου} Dannegger, τό διεθνές φθισιατρείον του Δ^{ου} Εμπερ, τό «Φθισιατρείον των

κυριών» του Davos Dorf, όλα αυτά εν 'Ελβετική, τό φθισιατρείον 'Αλζικούρ, τό φθισιατρείον Ντ' 'Ορμεσσών κί τό φθισιατρείον Βιλπιντ περί τους Παρισίους, τό πλησίον του Λυόν Λαζίκον φθισιατρείον του 'Ω-βό, τό εν Παρισίσις νοσοκομείον Μπουσιώ κί τό εν Παρισίσις αντιφθισικά ιατρεία.

Εν τοιούτον φθισιατρείον εσκήθη να ανεγείρη και ο Πανελλήνιος κατά τής Φυματιώσεως Σύνδεσμος. Φιλανθρωπότερον έργον δέν υπάρχει. Κάτω εκεί εις την Σπάρτην, επάνω εις τον χιονόφορον, τον έλατοβριθή, τον ούρανούψη Ταύγετον, παρά την μονήν «Παναγία ή Γιάτρισσα». Είς την κατεψυγμένη θερμκρασίαν, εις τον παχιάχαρον, τον άμύλντον άέρα, εις την όσμην του κέδρου, εις την έλαφράν άτμοσφαιραν, εις αυτό τό άκριβώς, δε, χρειάζεται οι φθισικοί να παύουν να είναι οι προγεγραμμένοι τής Τύχης.

Αλλά χρειάζονται χρήματα. Εν 'Ελλάδι οι φθισικοί υπολογίζονται εις 15 χιλιάδας. Αραιουμένων των εύπόρων, των γηραλέων, των προχωρημένων κ.λ. άπομένουν περίπου 2 χιλιάδες φθισικών άτόρων οι όποιοι διεσπαρμένοι εις όλα τα σημεία του τόπου μεταδίδουν την τρομεράν νόσον. Υπολογίζουν λοιπόν δει μόνοι δι' αυτούς θα έγραφέτο 'Ασκληπιείον αξίας 8.000.000 δρ. και 3 1/2 δραχμών έτησίως δια συντήρησιν. Δι' 'Ασκληπιείον 200 κλινών χρειάζονται 800 χιλ. δρ. και 365 χιλ. έτησίως.

Διά τούτο ο Σύνδεσμος ήναγκάσθη να απευθύνη, άδεια τής Κυβερνήσεως, προς τους δυναμένους να συνεισφέρουν προς άποσθήσιν, προς περιστολήν έστω του κακού κινδύνου όστις μάς άπειλεί την κάτωθι έκκλησιν:

ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ
ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ (ΦΘΙΣΕΩΣ) ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Προς τό 'Ελληνικόν Κοινόν,

Πανταχού του πεπολιτισμένου κόσμου τά ισχυρά όργανα, άνωτα επάρχουσι σήμερα προς έπιτυχή διεξαγωγήν του κατά

της φθίσεως άγώνος, είτε τή **Ύαιρεία**, τή **Ελδικά νοσοκομεία**, τή **Λαϊκά 'Ασκληπιεία** (Φθισιατρεία) και ή του **Κοινού οδηγία**. Προς περιστολήν τής φθοράς και του δόλεθρον, δι οποίει ενδελεχώς ή φθίσις ανά την 'Ελλάδα πάσων και εις όλας τάς κοινωνικάς τάξεις, φρονέουσα οικηρώς και δομημένα πλείστους δούσιν εν τή άκμή του βίου και του σταδίου των, ο Πανελλήνιος Σύνδεσμος κατά τής φθίσεως επελήφθη μιν από των πρώτων ήμερών τής ουστάσεως του τής του Κοινού οδηγίας και διαπαιδαγωγήσεως, ανέλαβε δε την ίδρυσιν φθισιατρείον παρά την **Ιεράν Μονήν «Παναγία ή Γιάτρισσα»** του Ταύγετου και έργος του μεγάλου δάσους τής Βασιλικής, επί όροπεδίον ευηγητό και περικαλλούς, καταρύτον εκ πεύκης, έλάτης και άλλων έμυκόντων δένδρων ήμισυζόμενον υπό τής ήδονάτης ποιότητός τής των δύο κόλπων, του Μεσογηνακού και του Λακωνικού.

'Αλλά ο κατά τής φθίσεως άγών δέν δύναται να διεξαχθή τέλειφόρος και ν' αποδόση τους ποθονμένους καρπούς άνευ τής **κοινής και ενθέρμου συμπράξεως** όλων των κοινωνικών τάξεων άμφοτέρων των φύλων. Διά τούτο οι ελογεγραμμένοι ανιπυρόσοποι του Πανελληνίου κατά τής φθίσεως Σύνδεσμου τυχόντες τής εγκρίσεως τής Κυβερνήσεως νομιζόμεν καθήκον να επισήσωμεν εντόνος την προσοχήν, την μέριμναν και την πρόνοιαν του 'Ελληνικού κοινού, να ζητήσωμεν δε την όλικήν άρωγήν αυτού προς ίδρυσιν Φθισιατρείου επί του Ταύγετου υπό την επίκλησιν **«'Ασκληπιείον Παναγία ή Γιάτρισσα»**, όπερ διά τα σπίνια προ πάντων πλεονεκτήματα τής Φύσεως μέλλει ν' αποβή εδωργειώτατον τέμενος υγιείας και ίδρυμα φιλανθρωπίας ού μόνον χριστιανικής, αλλά και κοινωνικής υπό των στοιχειωδεσιότατων και πολιτισμοτάτων συμφερόντων ύπαγορευομένης.

ΜΙΑ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΤΟΥ ΤΑΥΓΕΤΟΥ

[Φωτ. κ. Κυριακίδου]

Εν 'Αθήναις, τή 20 Μαΐου 1905.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

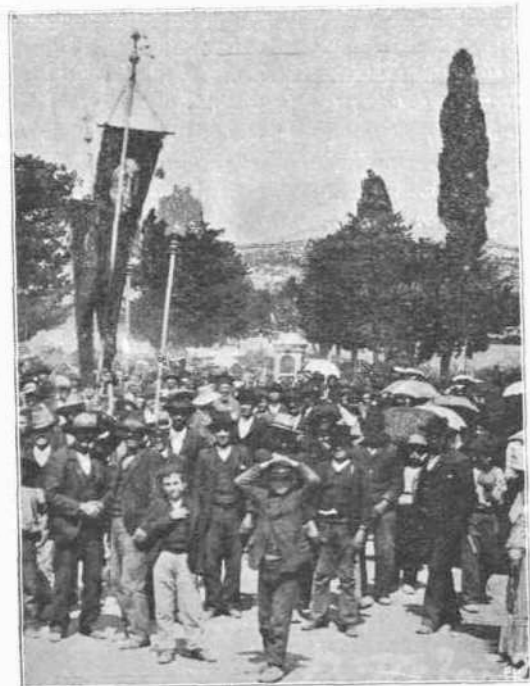
Υ. Γ. Αί συνδρομαί δεον να αποστέλλωνται παρά των διαφόρων 'Επιτροπών ή προσώπων εις τον Ταμίαν και Σύμβουλον του Σύνδεσμου κ. **Στέφανον Παντιά Ράλλη** (όδός Ζαλοκώστα, αριθ. 3, εις 'Αθήνας). Τα όνόματα των συνδρομητών θα δημοσιεύωνται.

Πρώτος ο εν Βιέννη καθηγητής κ. Schroeter τώ 1883 συνέλαβε την ιδέαν τής ίδρύσεως λαϊκού 'Ασκληπιείου εν Αυστρική και τώ 1892 συνέστη 'Εταιρία υπό την 'Υψηλήν του Αύτοκράτορος Φραγκίσκου 'Ιωσήφ προστασίαν, σκοπός τής όποιος ήτο ή ίδρυσις Φθισιατρείων. Και πράγματι όλιγον βραδύτερον εις ύψος 400 μ. επί μικράς άλλ' ωραίας κοιλάδος ίδρύθη δι' έράνων τό Λαϊκόν Φθισιατρείον 'Αλλάν και συντηρείται δι' έράνων.

'Ιδού δε και παρ' ήμιν συνέστη « Πανελλήνιος Σύνδεσμος κατά τής Φυματιώσεως » υπό την Υ. Προστασίαν του Διαδόχου του Θρόνου και απευθύνει έκκλησιν σκοπούσαν την συλλογήν έράνων προς ίδρυσιν Λαϊκού Σανατορίου επί του Ταύγετου, παρά την συμβολικωτάτην Μονήν « Παναγία ή Γιάτρισσα » εις τό δάσος τής Βασιλικής.

Βοηθήσωμεν όλοι τό εξόχως φιλάνθρωπον έργον του σύμβουλου του όποιου είναι:

Πόλεμος κατά τής Φθίσεως!

Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ (16 Αυγούστου)

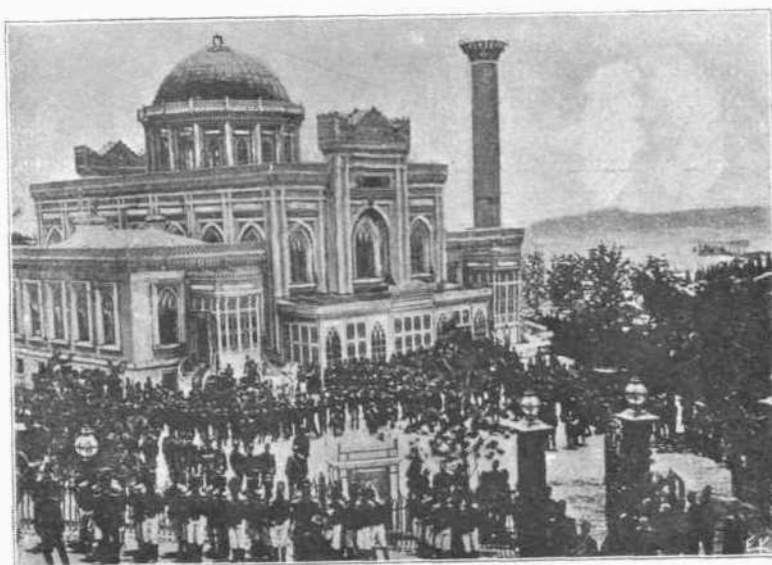
ΔΕΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΛΕΙΨΑΝΟΝ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΓΡΟΣΤΟΛΙΟΥ ΣΠ. ΚΟΣΜΕΤΑΤΟΣ

ΤΟ ΣΗΜΑΙΟΝ ΕΝ ΤΩ ΟΠΩΩ, ΗΣΚΗΤΕΥΣΕΝ Ο ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΠΑΡΕΣΤΗ Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΤΑΜΑΝΙΟ

Μία δόξα τῆς Ἰταλίας καὶ μίᾳ παγκόσμιος φωνῆ, φωνῆ ἀληθῶς σπανία, ἣ ὅποια εἶχε πετάξει ἐπάνω ἀπὸ τὸ Ἀπεννίνον καὶ ἐξύθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἔσθυσε. Ὁ Φραγκίσκος Ταμάνιο, ὁ Κομεντατόρε — ταξιάρχης — ὁ γλυκός, ὁ εὐστροφὸς τενόρος, ὁ μέγας καλλιτέχνης, ὁ παγκόσμιος Ταμάνιο, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ χάρις εἰς τὰ Γραμμόφωνα ἤκουετο παντοῦ, ἀπέθανε τὴν 19 Αὐγούστου ἐν τῇ ἐν Βαρῆζε πλησίον τοῦ Μιλάνου ἐπαύλει του.

Τὴν φωτογραφίαν τῆν ὁποίαν δημοσιεύομεν ἐν τῇ παρούσῃ σελίδι ἀφιλομεν εἰς τὸν ἑλληνα ὁσώφωνον κ. Γ. Χατζηλουκᾶν. Ὁ Ταμάνιο εἶχεν ὀλίγους φίλους καὶ ἐκ τῶν ἐπιστηθιωτέρων του ἦτο καὶ ὁ κ. Χατζηλουκάς, ὁστις σπουδάζων ἐν Ἰταλίᾳ ἔτυχε τῆς εὐκαιρίας νὰ συνδεθῆ μετὰ τὸν μέγαν καλλιτέχνην.

Ὁ Ταμάνιο ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 56 ἐτῶν. Ἐγεννήθη ἐν Τουρίνω. Ὁ πατήρ του καὶ ἡ μήτηρ του ἦσαν ἐντόπιοι. Ὁ πατήρ του οἰνοπώλης. Ἐν Μιλάνῳ σώζεται ἀκόμη τὸ οἰνοπωλεῖον Ταμάνιο. Ἐκεῖ πλησίον τοῦ πατρὸς του ὑπηρετεῖ καὶ ὁ Φραγκίσκος καὶ ὅταν ἔκλειε τὴν νύκτα τὸ οἰνοπωλεῖον, αὐτὸς μετὰ ἄλλους συνομηλικῶς του περιήρητο τὰς ὁδοὺς ἀδων. Ἦτο τόσο γλυκεῖα ἡ φωνὴ του ὥστε οἱ Μιλανέζοι — γυναῖκες καὶ ἄνδρες — ἤνοιγον τὰ παράθυρα διὰ νὰ ἀκούσουν καλύτερα τὸν νεαρὸν τενόρον.

Μίαν ἡμέραν ἐγκατέλιπε τὰ βαρεῖλια τοῦ πατρὸς καὶ κατετάχθη ὡς κορστὰς. Μία διδασκαλίσα τῆς μουσικῆς κατόπισιν τὸν παρέλαθε καὶ τοῦ ἔδωκε τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς τέχνης. Μετὰ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ἐφόδια προσήλθεν εἰς τὸ Κονσερβατόριο, ἐσπούδασε, ἐξεπαιδεύθη καὶ ἐλαμψε καὶ ἔμεσσοῦράνε, χωρὶς νὰ δύσῃ, διότι ἀκόμη κατὰ τὰ τελευταῖα ἡμέρας του τὸ σπάνιον ἐκεῖνο κρυστάλλον, τὸ ὁποῖον ἔδονετο καὶ ἐκραδαίνετο εἰς τὸν λάρυγγα του καὶ ἀπήγει καὶ ἐσκόρπιζεν εἰς τὸ διάστημα τὰ γλυκὰ καὶ ἀπαλὰ καὶ τὰ ὀρμητικὰ κύματα φωνῆς διετηρεῖτο καὶ κατὰ τοὺς ἀκουσάντας ἦτο — ἂν δὲν εἶναι ὑπερβολὴ — ἡχητικώτερον, ἀρμονικώτερον, γλυκύτερον, μᾶλλον ἔντονον, τεχνικώτερον ἢ ἄλλοτε.

Οὔτε διδάσκαλον, οὔτε τενόρον, οὔτε ἀρτίστην τὸν ἐφώναζον οἱ Ἰταλοὶ. Τὸν ἐκάλουν Κομεντατόρε. Ἡ ἐπαύλις τοῦ Βαρῆζε κατακλύζεται διαρκῶς ἀπὸ ἐπιστημότητας. Ὁ Νομάρχης, βουλευταὶ, τραπεζίται, Κροῖσοι ἦσαν οἱ συνδαιτημόνες του. Λουκοῦλλια δὲ τὰ συμπόσια του. Αὐτὸς δὲν ἐτρῶγε τίποτε σγεδόν. Δύο αὐτὰ βραστὰ μετὸ ὀλίγον κρασί. Ἄλλ' ἦτο μανιώδης χαρτοπαίκτης. Χωρὶς χρήματα ὅμως. Ἡ σκόπα καὶ τὸ ταρόκο ἦσαν τὰ προσφιλέστερά του παιγνίδια. Ὄρας ὀλοκλήρους ἀφιέρωνε καὶ ἐθύμωμεν διαρκῶς μετὰ τὸν σύντροφόν του τὸν κ. Χατζηλουκᾶν ὁσάκις δὲν ἐπαίξε καλά.

Κάποτε ἐθύμωσε μαζῇ του στὰ καλά καὶ τοῦ ἐπέταξε τὰ χαρτιά. — Πήγαίνε ἀπ' ἐδῶ τοῦ εἶπε. Σὺ εἶσαι μόνον γιὰ Πουριτάνους. Ὁ Χατζηλουκάς σγεδὸν ἀπ' ἧς ἐσχετίσθη μετ' αὐτοῦ ἔμμενεν εἰς τὸ Βαρῆζε. Κατ' ἀρχὰς τὸν ἐκάλει μετὰ τὸ τηλέφωνον τοῦ ξενοδοχείου. — Γκέκο, σὺ εἶσαι; — Μάλιστα, Κομεντατόρε. — Σὲ περιμένω σήμερα. Θὰ ἔχουμε καὶ κομπόστα μῆλα. Σοῦ κάναι καλὸ γιὰ τῆ φωνῇ σου. Καὶ ἕνας γέλως ἡχηρότατος, γέλως βγαλμένος ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν πάντοτε καὶ μεγάλην του καρδίαν ἐκλειε τὴν φράσιν του.

Τὸν ἐκράτει εἰς τὰς ἀρχὰς μίαν ἢ δύο ἡμέρας, ἔπειτα πέντε, ἔπειτα δέκα. Εἰς τὸ τέλος κατήντησε νὰ τὸν κρατήσῃ μῆνας. Ὁ Γκέκο εἶχε κατανήσει μέλος τῆς οἰκογενείας του. Τὸ αυτοκίνητόν του ἦτο εἰς τὴν διαθέσιν του. Τὸν ἐφόρτωσε μετὰ φωτογραφίας του, μετὰ δῶρα.

Ἡ συλλογὴ τῶν δῶρων, τὰ ὅποια ὁ κόσμος εἶχε δεῖσι ὑπὸ τὸν ἄσματος τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου, εἶναι κατὰ τι ἀνεκμήμων. Προβῆμαι ἀπεράντοι ὀρθοῦνται εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἐπαύλειος Βαρῆζε. Χωρὶς τὰ ὀ χρυσῶς, χωρὶς τὰ ὀ ἀδάμαντες, οἱ πολυτιμολίθοι, τὰ σκευῆ, οἱ στέφανοι. Τὴν συλλογὴν τῶν ἐξ ἀργύρου δῶρων ἐγάρισεν εἰς τὴν θυγατέρα του. Βαρύτιμος εἶναι. Τὰ λοιπὰ ἐπειδὴ φέρουν μονόγραμμα Γ. τὰ προώριζε διὰ τὸν ἐγγονόν του Φραγκίσκον.

Μουσείον ἀληθινόν ἢ ἐπαύλις του. Ἡ Πινακοθήκη του ἔχει ἀξίαν 500 χιλ. φρ. χρ. Εἶχε καταρτίσει καὶ θαυμασίαν συλλογὴν ἀπὸ χρυσαλλίδας. Διὰ μίαν τοιαύτην τῆς τάξεως τῶν λεγομένων Ἑλεκτρικῶν εἶχε πληρώσει 800 φρ. χρ. Οἱ ἵπποι του, ἵπποι ἱπποδρομίας, ἐστοίχισαν 125 χιλ. φρ. χρ. Εἰς ὀκτώ εὺς δέκα ἑκατομμύρια ὑπολογίζουσι τὴν περιουσίαν του.

Φαιδόρος, εὐθυμὸς καὶ διαχυτικώτατος. Ἦκούετο πάντοτε εἰς τὴν ἐπαύλιν του ἀδων. Ἐλάτρευε δὲ τὸν «Ὀθέλλον» τὸν ὁποῖον ὁ Βέρδης

δι' αὐτὸν εἶχε γράψει ἐπίτηδες. Αἰφνης διέκοπεν ἀποτόμως τὸ ἄσμα. — Ἡ σειρά σου, Γέκο! ἔλεγεν εἰς τὸν Χατζηλουκᾶν. — Ἐπειτα ἀπὸ σῆς, Κομεντατόρε; τοῦ παρετήρει ἐκείνου. Ἄν ἐπέμμεν ὁ Χατζηλουκάς ἀρούμενος τὸν ἡρπαξε, παρουσίαξ τὸν ξένων, ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Ἡ ἐταιρεία τῶν Γραμμοφῶνων «Μόναρκ» τοῦ εἶχε πληρώσει 30 χιλ. φρ. χρ. διὰ νὰ ψαλῇ ἐξ τεμαχίων, ἐξ ὁποῖα ἀπθανάτισεν εἰς δίσκους ὑπερπερὴς δὲ νὰ τοῦ πληρώσῃ 5% ἐπὶ τῶν εἰσπραξέων τῆς ἐκ τῆς πωλήτεως τῶν δίσκων. Ἡ ἐταιρεία τοῦ ἐχάρισεν καὶ ἕνα θαυμασίον φωνογράφον μεγάλης ἀξίας, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ Βαρῆζε ἦτο διαρκῶς εἰς ἐνέργειαν. Ἐνόησε ὁ Χατζηλουκάς ἐτοποθεῖαι ἄλλους τοὺς ἄλλους δίσκους τῆς συλλογῆς καὶ ἄφνευ τελευταίους τοὺς δίσκους τῆς φωνῆς τοῦ Ταμάνιο. Ἐκείνοισι παίξων χαρτιά ἀνυπόμονοι νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν του καὶ ἐξαφνα πετῶν τὰ χαρτιά ἐφώνησε.

— Μὰ ἐπὶ τέλους θὰ βάλετε καὶ τὸν Ταμάνιο; Εἶγε καὶ ἕνα ἀδελφόν ὁ Ταμάνιο, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε πρὸ 20 ἡμερῶν. Ἦτο λαμπρὸς βαρύτιμος ἄλλ' ὁ Ταμάνιο δὲν τοῦ ἐπέτρπε νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν σκηνὴν φοβούμενος μὴ ἀποτυχίῃ τις λόγῳ τῆς συνωνυμίας ἐπιφρασίῃ τὴν ἰδικήν του δόξαν ἀπεκίρριζε δὲ μίαν ἀνεψιᾶν του ἣ ὅποια ἀνῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν — πρὶμα τῆς γραμμῆς — μετὰ τὸ ὄνομά του.

Ὁ Ταμάνιο ἦτο καρδιακός. Κάποτε ἐνώ ἐπαίξε μπλιάρδο μετὰ τὸν Χατζηλουκᾶν ἀφίνει αἰφνιδίως τὴν στέκα, φέρει τὴν μίαν χεῖρα εἰς τὸν λαιμὸν, ὡς ἐὰν ἐπνίγεται, τὴν ἄλλην εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἐξαπλωίνεται κάτω.

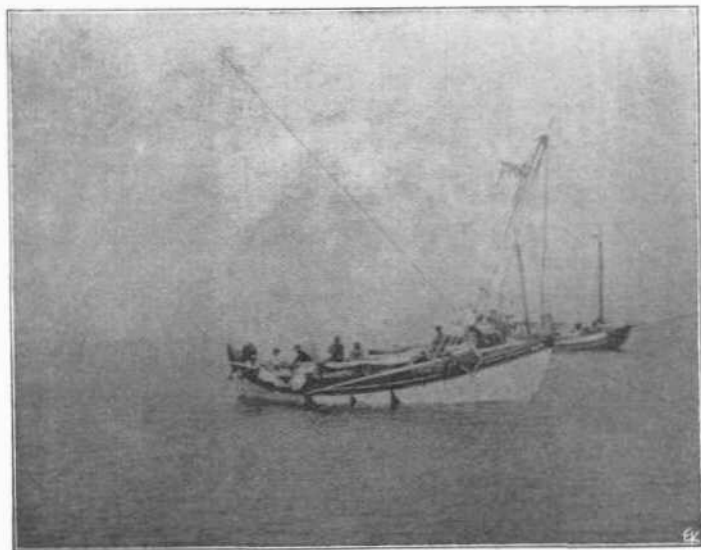
— Σθῶνω, σθῶνω . . . ἐπανελάμβανεν. Τοῦ παρέσγον ἀμέσως πᾶσαν βοήθειαν καὶ μετ' ὀλίγον συνῆλθε. — Ἄχ, ἐφθάσα εἰς τὴν πόρτα τοῦ Ἄδου εἶπε. Μέχρι τῆς ἑσπέρας ἦτο σκεπτικός καὶ δυσθυμὸς. Μετὰ τὸ γεῦμα κατήλθεν εἰς τὸν ἀγανὴ — δάσος ὀλοκλήρον — κήπὸν του Αἰφνης ἕνας κούκος ἤκουσθη μετὰ τὴν μελαγχολικὴν του φωνὴν διακόπτων τὴν νυκτερινὴν σιγῇ.

— Κυττάξτε, κυττάξτε εἶπεν εἰς τοὺς συνοδοὺς του. Ἀκούστε αὐτὸ τὸ πουλί. Εἶναι τὸ πουλί τοῦ θανάτου ποῦ με φωνάζει. Ἐδέησε νὰ ξενυκτίσουν καὶ νὰ εὐθυμήσουν διὰ νὰ τοῦ διασκεδάσουν τὴν ἀπαισιδοξίαν του. Ὁ θάνατος τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν ὁποῖον ὑπερβολικὰ ἤγαπα τοῦ ἐστοίχισε πολύ. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του περιέπεσεν εἰς ἕν εἶδος μελαγχολίας. Τίς οἶδεν ἂν αὐτὸ δὲν ὑπῆρξεν ἢ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Η ΑΛΙΕΙΑ ΤΩΝ ΣΠΟΓΓΩΝ

Η αλιεία των σπόγγων, οι οποίοι άλλοτε εσπόμενοι τόσα δάκρυα, σήμερα εύτυχως ηλάττωσαν αισθητώς τα θύματά της, χάρις εις τὰς φιλανθρωπικὰς φροντίδας τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείας καὶ τὰς προθύμους ἐνεργείας τῆς Κυβερνήσεως. Ἄλλοτε ἦσαν πολὺ ἀγρίαὶ αἱ συνθήκαι τῆς βιοπάλης τῶν δυστυχῶν

ΕΙΚΩΝ 1. Σπογγαλιευτικὰ πλοίαρια.

τούτων σπογγαλιεῶν τὰ δὲ δυστυχήματα αὐτῶν, αἰ κακοπάθειαι, αἰ παραλύσεις καὶ οἱ μὴ ἐπιτρεπόμενοι θάνατοι, εἶχον συγκινήσει ζωηρῶς τὴν κοινωνίαν καὶ εἶχον ἐξεγείρει τὸ κοινὸν αἰσθημα καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ κόσμου. Εὐτυχῶς σήμερον, χάρις εἰς τὴν ἐποπτεῖαν καὶ τὴν ἐπίδρασιν ἣν ἐξασκεί ἐπὶ τοῦ σπογγαλιευτικοῦ αὐτοῦ πληθυσμοῦ, ὅστις βιοπαλαίει ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, ἡ «Κρήνη», ἡ στελλομένη πρὸς περιβαλῆσιν καὶ νοσηλείαν τῶν προσβαλλομένων δυτῶν, τὰ θύματα ἡλάττωθησαν, αἰ ἀποφευκτικὰ παραλύσεις καὶ οἱ ἀποφευκτοὶ θάνατοι περιορίσθησαν, τὸ δὲ μελάνον στήμα τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἥτις ἐκκληιδῶνε τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ τόπου μας, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι σιγᾶ-σιγᾶ σβύνεται.

Τὴν εὐχάριστον αὐτὴν ἐξελιξιν βεβαιούσι καὶ οἱ ἀριθμοί. Ἐνθ' ἄλλοτε οἱ θάνατοι τῶν δυτῶν, συμφῶνως πρὸς τὰς ἐπιθέσεις τῶν κυβερνητῶν τοῦ ὀπλιταρχοῦ «Κρήνη» ὑπερέβαινον τοὺς 100 προπέρισι κατῆλλον εἰς 44 καὶ πέρυσιν εἰς 24. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία ὅτι ἐὰν σοβαρότερον καὶ αὐστηρότερον ἐφαρμοσθῶσι τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, καὶ ἰδίως ἡ βραδεία καὶ βαθμιαία ἀνάδυσις, ὅτι οὐδεμίαν προσβολὴν καὶ κανένα θάνατον δὲν θά σημειώσῃ πλέον τὸ σπογγαλιευτικὸν ἐπάγγελμα καὶ ὅτι οἱ κόποι καὶ οἱ ἀγῶνες τῶν δυστυχῶν τούτων βιοπαλαιστῶν, οἱ ὅποιοι ἐπὶ ἕξ μῆνας τοὐλάχιστον θαλασσοδέρνονται διαρκῶς ἐπὶ τῆς Μεσογείου καὶ βυθίζονται εἰς τὸν βυθὸν αὐτῆς διὰ τὸ πολῦτιμον προϊόν της, θ' ἀπολαύσῃ τοὺς καρποὺς τῶν μόχθων αὐτῶν ἀνευ κινδύνου τῆς ζωῆς των, ἀνευ τῶν παραλύσεων ἐκεῖνων αἱ ὁποῖαι τοὺς καθιστοῦν δυστυχεῖς ἐφ' ὄρου ζωῆς.

Διὰ τὴν ἀλίειαν τῶν σπόγγων ἀπασχολοῦνται περὶ τὰς 2,500 ἄνδρες, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 800 εἰνε δυταί, οἱ δὲ λοιποὶ εἰνε κωπηλάται, σύντροφοι στρέφοντες τὴν «μηχανήν» λεγομένην διὰ ν' ἀποστελώσιν ἀέρα εἰς τὸν δύτην ὅστις ἐργάζεται εἰς τὸν βυθόν, κυβερνῆται τῶν πλοιαρίων, παιδὲς καὶ μάγειροι. Καὶ τὰ μὲν πλοίαρια, τῶν ὁποίων εἰκόνα παραθέτομεν ἐνταῦθα (εἰκ. 1 καὶ 2) καὶ οἱ κυβερνῆται αὐτῶν καθῶς καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ πληρώματος προέρχονται κυρίως ἐκ τῶν νήσων Ἰνδρα.

Αἰγίνης, Σπιδασῶν, οἱ δὲ δυταί προέρχονται ἐξ ὄλων τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ τῶν παραλίων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Περιεργότατα εἰνε τὰ ἐπάγγελαμα τῶν δυτῶν πρὶν ναυτολογηθῆσι τοιοῦτοι. Συνήθως δὲν ἔχουσι κανὲν ἐπάγγελαμα, εἰνε ἀεργοὶ καὶ πολλὰκις στρατολογοῦνται ἀπὸ τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα τῆς κοινωνίας. Πολλοὶ αἰγίνης ἀπὸ λωποδύται ἐγενῆσαν δυταί, προτιμήσαντες τὸ δεύτερον συστατικὸν τοῦ ἐπάγγελαμα-τῶς των. Σχετικῶς πρὸς τὰ προηγούμενα ἐπάγγελαμα τῶν δυτῶν ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀπαθανατισθῇ καὶ ὁ ἐξῆς διάλογος μεταξὺ τοῦ ἐπιθεωροῦντος ἐπὶ τῆς «Κρήνης» τὰ ναυτολόγια καὶ τοὺς ἄνδρας ἀξιωματικοῦ καὶ ἐνὸς δύτου :

- Πῶς ὀνομάζεσαι ;
- Ν. Κ.
- Τί δουλειὰ ἔκανες πρὶν γείνης δύτης ;
- Κοντραμπαντζής.

Ἦτο, βλέπετε, τὸ ἐπάγγελαμα τοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἤδυνάτο νὰ μὴ δηλώσῃ εἰς τὴν ἐπιθεωροῦσαν Ἀρχήν. Λαθρέμπορος. Πολλοὶ ὅμως ἐξ αὐτῶν ἦσαν ναῦται, γεωργοί, ὑπηρεταί, ποιμένες, καὶ ἀρῆκον τὰς ἀκινδύνους ταύτας ἐνασχολήσεις δελεασθέντες ἀπὸ τὰ χρήματα διὰ νὰ γίνουιν δυταί.

Ναυτολογοῦνται λοιπὸν ἐκ τῶν μερῶν τούτων οἱ δυταί, ἀφοῦ λάβουσι προκαταβολικῶς ἀπὸ τοὺς κυβερνητῆς τῶν σπογγαλιευτικῶν πλοιαρίων τὴν ἀμοιβήν των ἣ ὁποία κυμαίνεται μεταξὺ δύο καὶ τριῶν χιλιάδων δραχμῶν. Δυστυχῶς τὸ ποσόν τοῦτο δὲν θεραπεύει τὰς ὀικονομικὰς ἀνάγκας τῶν δυτῶν οὔτε προσφέρει κοινωνικὴν τινὰ ὑπηρεσίαν, διότι ἐξοδεύεται εἰς κραιπάλας καὶ ὄργια πρὸ τοῦ ἀπόπλου τῶν πλοιαρίων. Αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου εἰνε βεβαίως ἡ ἐλασινὴ ἡθικὴ, πνευματικὴ καὶ κοινωνικὴ κατάστασις τῶν δυτῶν, δὲν εἰνε ὅμως καὶ ἡ μόνη αἰτία. Ὑπάρχει καὶ μία ψυχολογικὴ αἰτία. Οἱ δυταί βλέπουσι κατ' ἔτος πολλοὺς συναδέλφους των μὴ ἐπιστρέφοντας πλέον ἀπὸ τὴν θλιβεράν ταύτην ἐκδρομὴν, διότι ἀπέθανον εἰς τὰ φρονικά παράλια τῆς Ἀφρικῆς. Θεωροῦσι λοιπὸν τὰ πλοίαρια ταῦτα ὡς ἀπαίσιμα, τὸ δὲ μακρυνὸν ταξίδιον ἀπὸ τὴν πατρίδα των εἰς τὸ μέρος ὅπου θὰ βυθίζονται καθ' ἑκάστην εἰς τὰ σιωπηλὰ βάθη τῆς Μεσογείου, ὡς τὸ τελευταῖον μακρυνὸν ταξίδιον. . .

« Διὰ τὴν νὰ μὴ γληντήσωμε ἐνὸσω ζοῦμε » σκέπτονται, καὶ ρίπτονται εἰς τὴν μέθην, ἀφοῦ ἄλλως τε οὐδεμίαν ἀνατροφὴν δὲν ἔθεσαν εἰς τὴν ψυχὴν των ἠθικὰς τινὰς ἰδέας ἀναστελλούσας τὰς ἐλασινὰς ὁρμὰς τὰς ὁποίας ὑποδαυλίζει ἡ κοινωνιολογικὴ ἀθλιότης. Ἐν μέσῳ ὄργων ἐξοδεύουσιν οἱ πλεῖστοι τὴν προκαταβολὴν

ΕΙΚΩΝ 2. Σπογγαλιεῖς ἐτοιμαζόμενοι διὰ τὴν ἐργασίαν των.

αὐτῶν, τὴν ὁποῖαν συγχρόνως ἡλάττωσαν καὶ τὰ ἐξοδα τῆς εἰς ξενοδογεία διαμονῆς, διατροφῆς καθῶς καὶ τῆς ἐνδύσεως των καὶ οὕτως ἀνευ χρημάτων ἐπιβαίνουσι τῶν μικρῶν πλοιαρίων. Οἱ κυβερνῆται δανεισθέντες ἀπὸ τοὺς κεφαλαιούχους μὲ προκαταβόμενον ὑπέρογκον τόκον τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν ὄλην ἐκστρατείαν ἀνερχόμενον εἰς 30, 40 καὶ 50

ἐνίοτε χιλιάδας δρ. προμηθεύονται τὰναγκαιούσιν τροφίμα καὶ ἐνδύματα ἐκ καταστημάτων ἀνηκόντων εἰς αὐτοὺς τοὺς κεφαλαιούχους συνήθως, συμπληροῦσι τὰ πληρώματά των καὶ ἀποπέουσι τὴν ἀνοίξιν πρὸ τοῦ Πάσχα διὰ τ' Ἀφρικανικὰ παράλια. Διαπλέουσι τὴν Μεσόγειον μὲ τὰ μικρὰ τούτα πλοίαρια οἱ τολμηροὶ αὐτοὶ θαλασσοπόροι, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ τρικυμίαι τῆς μεσογείου, αἱ κακοπάθειαι τῆς ἐπὶ ἐξάμηνον ἐπὶ τῶν κυμάτων ζωῆς

ΕΙΚΩΝ 3. Δύτης μὲ τὸ σκάφανδρον του.

δὲν προξενούσιν οὐδεμίαν ἐντύπωσιν διότι μέσα των ἀνησυχεῖ τὴν ψυχὴν των ἡ ἀγωνία τοῦ κέρδους, ἡ προσπάθεια ὅπως καθυρτῇ τὸ δάεινον. Ὡς Ὀδυσσεὺς θαλασσοδέρνονται τῶρα ἀπὸ τῆς Βεγγαλίας μέχρι τῆς Τύνιδος, τῆς Λαμπιδούσης καὶ μέχρι τῆς Ἰσπανίας μερικῶι, καὶ ὡς μακρυνοὶ ἀπόγονοι τῶν Ἀργοναυτῶν, διατρέγουσι μὲ βάρκες σχεδὸν 1500 μίλια διὰ τὸ τρομερὸν αὐτὸ χρυσόμαλλον δέρα. Ἡ Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία εἰνε σύμβολον, ἡ δὲ σπογγαλιευτικὴ εἰνε μία πρακτικὴ τῆς ἐφαρμογῆς. Δυστυχῶς ὅμως δὲν εἰνε τὸσον ἄθωα ὅσον τὸ σύμβολόν της, διότι δὲν εἰνε αἰ κακοπάθειαι μόνον καὶ οἱ μόχθοι δι' ὧν κερδίζεται τὸ χρῆμα. Κερδίζεται μὲ θανάτους καὶ παραλύσεις τῶν δυστυχῶν δυτῶν, κερδίζεται μὲ κόπους ἐξαντλητικούς των κυβερνητῶν καὶ τοῦ πληρώματος, κερδίζεται δὲ ὑπ' ἐκεῖνων οἱ ὁποῖοι μένοντες εἰς τὰς οἰκίας των, δὲν κινδυνεύουσιν τίποτε ἐκτὸς μέρους τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα ἐδάνεισαν καὶ τὰ ὁποῖα ἄλλως τε οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἔχασαν. Οὕτω δὲ, καθῶς εἰς ὅλα τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα καταπλήσει τὸ συντρίβον κράτος τοῦ κεφαλαίου καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὄλων τῶν κοινωνικῶν κινήματων μένει ἀκίνητος ἡ δύναμις τῶν πραγμάτων, δηλαδή τὰ ὀικονομικά φαινόμενα, καὶ εἰς τὸ σπογγαλιευτικὸν ζήτημα, οἱ θάνατοι, τὰ δυστυχήματα, οἱ μόχθοι καὶ τὰ δεινοπαθήματα ὀλοκλήρου πληθυσμοῦ ἐκ 2,500 ἄνδρων, εἰνε ἀποτέλεσμα καθαρῶς ὀικονομικῶν αἰτιῶν. Εὐτυχῶς καὶ τὸ ὀικονομικόν τοῦτο σημείον τοῦ ζητήματος ἐξομαλύνει τὸ σπογγαλιευτικὸν νομοσχέδιον τὸ ὁποῖον θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν Βουλὴν. Τὸ νομοσχέδιον προνοεῖ συγχρόνως καὶ διὰ προφυλακτικὰ μέτρα δι' ὧν δὲν θὰ γίνεταί πλέον οὐδὲν δυστύχημα.

Ἐς παρακολούθησάμεν τὰς ἐργασίας τῶν σπογγαλιεῶν τὰς γινομένας ἐπὶ τῆς Μεσογείου καὶ μέσα εἰς τὸν βυθὸν της εἰς ἔκτασιν 1000 μιλίων. Ἡ ἀλιεία γίνεται κυρίως διὰ τῆς μὲ σκάφανδρον καταδύσεως, διότι ἡ διὰ τῆς γαγκάδας ἢ διὰ τῆς γυμνῆς καταδύσεως σπογγαλιεία εἰνε πολὺ περιορισμένη. Τὸ σκάφανδρον (εἰκ. 3) ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀδιάβροχον ἔνδυμα καὶ κράνος φέρων 4 στρογγυλὰ ὑάλινα μικρὰ παράθυρα διὰ νὰ βλέπῃ ὁ δύτης, μίαν ὀπὴν συγκοινωνοῦσαν διὰ σωλήνος πρὸς τὴν ἐν τῷ πλοιαρίῳ εὐρισκομένην ἀντλία, δι' ἧς διοχετεύεται

πεπρισμένος ἀήρ καὶ βαλβίδα διὰ τῆς ὁποίας δύναται ὁ δύτης διὰ κινήσεως τινὸς τῆς κεφαλῆς του νὰ κενώσῃ τὸν ἐντὸς τοῦ σκάφανδρου πλεονάζοντα ἀέρα. Ἄφου ἐνδύθῃ καὶ προσαρμοσθῇ ὁ σωλήν δι' οὗ θ' ἀποστέλλεται ὁ πεπρισμένος ἀήρ, καὶ ἀφοῦ περιδεθῇ διὰ τινος σχοινίου χρησιμεύοντος ὡς τηλεφώνων, ὁ δύτης κατέρχεται σιδηρᾶν τινὰ κλίμακα προσηρμοσμένη ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοιαρίου καὶ βυθίζεται (εἰκ. 4). Κατέρχεται βραδείως εἰς βάθος 20-30 καὶ 35 ὄργων παραμένει δὲ εἰς τὸν βυθόν 5-10-30 καὶ 50 λεπτά, ἀναλόγως τοῦ βάθους. Εἰς τὰ μεγάλα βάθη παραμένει ὀλίγον, εἰς τὰ μικρὰ περισσότερον. Εἰς τὰ βάθη ἀλιεῖ τοὺς σπόγγους, ἐνθ' ἀνωθεν οἱ «σύντροφοι» λεγόμενοι στρέφουσι τὸν τροχὸν τῆς ἀντλίας διὰ νὰ στελιώσιν εἰς τὸν δύτην τὸν ἀναγκαζοῦντα πεπρισμένον ἀέρα. Ἄφου πληρῶσῃ διὰ σπόγγων θύλακον τινὰ, τὸν ὁποῖον φέρει δεμένον περὶ τὴν ὀσφύν του, ἀνέρχεται, δυστυχῶς πολὺ ταχέως, εἴτε ἀνασπόμενος ὑπὸ τοῦ πλεονέκτου καὶ μὴ θέλοντος νὰ χάσῃ κενρὸν κυβερνήτου, εἴτε ἐνεκα πολὺ κακῶς ἐννοουμένου παληκαρισμοῦ τοῦ δύτου, κινήματός τινος τῆς κεφαλῆς φράσων τὴν βαλβίδα διὰ τῆς ὁποίας ἐξέρχεται, ὡς εἶπομεν, ὁ πλεονάζων ἀήρ. Τὸ σκάφανδρον τότε πληροῦται ἀέρος, γίνεταί ἐλαφρότερον τοῦ ἐκτοπιζομένου ὕδατος καὶ ἀνωθεῖται ταχέως σύμφωνα πρὸς τοὺς νόμους τῆς φυσικῆς. Ἐνίοτε ἡ ἀνοδος εἰνε τὸσον ταχέα καὶ τὸσον ἰσχυρά, ὥστε ὁ δύτης, φθάσει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἀνατινάσσεται ὑπερ αὐτὴν 4-5 μέτρα, ἐπαναπίπτων πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ ταχέα αὕτη ἀνάδυσις εἰνε ἡ ὀλθρωτοτέρα αἰτία τῶν θανάτων καὶ τῶν παραλύσεων. Διότι κατερχόμενος ὁ δύτης εἰς βάθος 40-50-60 μέτρων ζῆ καὶ ἀναπνεῖ ὑπὸ πίεσιν 4, 5 καὶ 6 ἀτμοσφαιρῶν. Ὁ ὑπὸ τὴν πίεσιν ταύτην ἀήρ διαλύεται εἰς τὸ πλάσμα τοῦ αἵματος, ὅταν δὲ ἀποτόμως ἀνέρχεται ὁ δύτης πρὸς τὰ ἀνω καὶ ἡ πίεσις παύει, τότε δὲ τὸ διαλυθὲν ἀέριον ἐκλύεται ἀπὸ τὸ αἷμα ἐν εἰδει φουσαλίδων, ἀπαράλλακτα καθῶς ἀναπτύσσονται φουσαλίδες ὅταν αἱρεται ἡ πίεσις ἐκποματιζομένης φιάλης τινος σαμπάνιας. Αἱ φουσαλίδες αὗται τοῦ ἀερίου, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ὅτι εἰνε ἀζώτον, ἐὰν μὲν εἰνε μεγάλαι πληροῦσι τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονας ὅποτε ἐπέργεται ὁ θάνατος ἐκ παραλύσεως τῆς καρδίας, ἐὰν δὲ εἰνε μικραὶ τότε ὡς ἔμβολα ἀποφράσσουν τὰς μικρὰς ἀρτηρίας τοῦ μυελοῦ, τῶν ὁποίων ἀποτέλεσμα εἰνε αἱ παραλύσεις τῶν κάτω ἀκρῶν καὶ τὰ λοιπὰ φαινόμενα, γάγγραιναι, παραλύσεις

ΕΙΚΩΝ 4. Δύτης καθ' ἣν στιγμὴν καταδύεται.

διαφόρων σωλήνων κλ. Ἐὰν αἱ καταστροφαι αὗται εἰνε βαρεῖαι μετὰ τινὰς ἡμέρας πάλιν ἀποθνήσκουσιν, ἐκτὸς ἐὰν τύχουσιν ἐγκαίρου νοσηλείας. Ἐὰν εἰνε ἐλαφραὶ, ἡ ἱασις ἐπέργεται μετὰ τινὰ χρόνον πλήρως ἢ καὶ ἀτελῆς, τῶν δυτῶν παραμενόντων ἐφ' ὄρου ζωῆς μὲ σπαστικὴν παράλυσιν. Οὗτοι λέγονται λαϊκῶς «κυττημένοι» καὶ «κουτσοί». Ἐὰν ἀνεθύνοντο βραδείως καὶ βαθμιαίως, μένοντες ἐπὶ 1 λεπτόν εἰς ἑκάστην ἀτμοσφαιρᾶν

δεν θ' ανεπτύσσοντο αί φυσαλίδες και δὲν θὰ συνέβαινε δυστύχημα. Τὴν βραδείαν και βαθμιαίαν ἀνάδυσιν ἐφαρμόζουσι οἱ Ρώσοι ἐν τῷ Ναυτικῷ τῶν μετ' ἀρίστων ἀποτελεσμάτων. Βυθίζονται οἱ Ρώσοι δύται εἰς μεγάλα βάθη 80-100 μέτρων, κατέρχονται βαθμιαίως, και ἀναδύονται βραδέως και οὐδεὶς ποτὲ προσεβλήθη. Ἐνταῦθα παραθέτομεν εἰκόνα, ληφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ὑγιεινῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Κ.

ΕΙΚΟΝ 5. Σχολὴ δυτῶν ἐν Κρονστάδη. — Ρώσος ἀξιωματικὸς ἐτοιμαζόμενος πρὸς κατάδυσιν.

Σάββα—εἰς τὴν καλωσύνην τοῦ ὁποίου ὀφείλω και τὰς ἄλλας εἰκόνας—δεικνύουσιν δὲ ἐνδεδυμένον ἀξιωματικὸν δύτην ἐτοιμον νὰ βυθισθῆ. Ὁ κ. Σάββας μετέβη πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος εἰς τὴν ἐν Κρονστάδη Ρωσαϊκὴν Σχολὴν τῶν δυτῶν, ἔγραψε δὲ ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως ἀξιόλογον μελέτην ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν δυτῶν, ἣν ἐξέδωκε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν, και τῆς ὁποίας τὰ συμπεράσματα ὡς ἀφορᾷ τὴν προστασίαν ἀπὸ τῶν δυστυχημάτων, πρόκειται διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σπογγαλιευτικοῦ νομοσχεδίου, νὰ δώσῃ τὰ καλά ἀποτελέσματα τὰ ὁποία ἔδωκαν εἰς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ μέρη. Διότι και εἰς τὸ Ρωσαϊκὸν και εἰς τὸ Γερμανικὸν ναυτικὸν ὑπάρχουν δύται, και εἰς τὸ Ἀγγλικὸν, τὸ Γαλλικὸν, τὸ Ἰταλικὸν, τὸ Ἀμερικανικὸν και εἰς τὸ ἡμέτερον ὀλίγοι, χρησιμεύοντες εἰς πλείστας ἀνάγκας τῶν πλοίων. Ἐπὶ πλέον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἐργάζονται ὑπὸ πεπιεσμένον ἀέρα ἐντὸς σιδηρῶν κιβωτιῶν—Caisson—διὰ τὴν θεμελίωσιν και κατασκευὴν γεφυρῶν και προκυμαίων. Ἄλλοτε οἱ ἐργάται οὗτοι ὑφίσταντο τὰς αὐτὰς προσβολὰς τὰς ὁποίας ὑφίστανται οἱ ἡμέτεροι δύται. Ἄρχει νὰ σημειώσῃ ὅτι εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς γεφυρας St. Louis τοῦ Μισσισιπὴ ἐπὶ 600 ἐργατῶν προσεβλήθησαν 119 και ἀπέθανον 14 και εἰς τὴν τοῦ Brooklyn τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπὶ ἰσαριθμῶν ἐργατῶν προσεβλήθησαν 110 και ἀπέθανον 3. Τώρα ὅμως ὅτε ἐφήρμωσαν τὴν βραδείαν ἀνάδυσιν, τὴν βαθμιαίαν ἀρσιν τῆς πίεσεως, οὐδεὶς θάνατος, οὐδεμία προσβολὴ ἐπισυμβαίνει πλέον. Διατὶ δὲν τὴν ἐφαρμόζομεν και ἡμεῖς; Οὗτε ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι διὰ τῆς βραδείας και βαθμιαίας ἀνάδυσσεως δὲν συμβαίνει δυστύχημα,

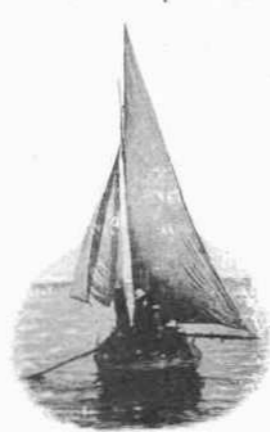
διότι και πειραματικῶς εἶνε ἀποδεδειγμένον. Ἐλαβὼν κύνας τοὺς ὁποίους ἐθύθισαν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας— μετ' ἑκάστου— εἰς βάθος 20-30 ὄργυιῶν και ἀνέσυρον αὐτοὺς τάχιστα. Οἱ κύνες ἐξήχθησαν νεκροί, μετ' τὴν καρδίαν και τὰς ἀρτηρίας πλήρεις φυσαλίδων ἀέρος. Ἐθύθισαν ἄλλους κύνας και τοὺς ἀνέσυραν σιγὰ-σιγὰ. Οἱ κύνες οὗτοι ἐξήλθον τοῦ σκαφάνδρου ὑγιεστατοί και ζῶντες. Ἄλλοι πειραματισταὶ ἐντὸς σιδηρῶν κιβωτιῶν ἔθηκον κονίλους ποντικούς, ἰνδικὰ χοιρίδια, ἤθυσαν τὴν πίεσιν τοῦ ἀέρος και ἐξήλειψαν αὐτὴν ἀποτόμως. Ὅλα τὰ ζῶα εὐρέθησαν νεκρὰ ἐντὸς τῶν σιδηρῶν κιβωτιῶν μετ' ἑκατάσας εἰς τὸ αἷμα των. Ἐθύθισαν ἄλλα ζῶα, τὰ ὑπέβαλον εἰς πίεσιν 5-8 ἀτμοσφαιρῶν, τὴν ὁποίαν κατόπιν ἠλάττωνον βαθμιαίως και βραδέως· τὰ ζῶα εὐρέθησαν εἰς τὰ σιδηρὰ κιβώτια ζῶηρότατα και ὑγιεστατα. Ποῖαν ἄλλην ἀπόδειξιν θέλετε τοῦ ὅτι μετ' τὴν βραδείαν ἀνάδυσιν προλαμβάνονται τὰ δυστυχήματα;

Ὅλα τὰ ὑγιεινὰ προφυλακτικὰ μέτρα καθὼς και τὰ οικονομικὰ διαλαμβάνει τὸ ἀφορῶν τὴν σπογγαλιείαν νομοσχεδίον. Πρέπει νὰ διδάσκῃ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πῶς νὰ μὴ ἀποθνήσκουν ἀδικῶς, νὰ μὴ φρονεῖνται, νὰ μὴ παραλύουν. Πρέπει νὰ εὐρίσκῃ δάνεια ὑπὸ λογικωτέρας και δικαιοτέρας συνθήκας, τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς χρηρηγούσης προθύμως ἐν ψηφισθῆ τὸ νομοσχεδίον. Πρέπει νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ παραγγέλματα τῆς

ΕΙΚΟΝ 6. Σπογγαλιευτικὸν πλοῖον παρὰ τὴν Κρήτην ἐπιθεωρούμενον.

Ἐπαγγελματικῆς Ὑγιεινῆς, ἅτινα εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο προφιλώσουν τοὺς δύτας ἀπὸ τῶν ἀποφεικτῶν δυστυχημάτων. Διότι τὸ Κράτος εἶνε ὁ φυσικὸς προστάτης τῶν ἀτόμων ἔχει δὲ συμπερον νὰ μὴ χάνη κατ' ἔτος τόσους νέους ἄνδρας διότι χάνει εἰς πληθυσμὸν, εἰς παραγωγικὰς χεῖρας, εἰς στρατιώτας, εἰς οικονομικὰς πηγὰς. Ἐφαρμόζομένου τοῦ Νομοσχεδίου τὸ ζήτημα λύεται κατ' εὐχὴν. Σ. ΣΩΦΡΑΔΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΡΕΝΤΗΣ

Ἐπανηγύρισε πάλιν ὁ γραφικώτατος ναύκος τοῦ Ρέντη, και ἐτρεξεν ὁ κόσμος τῶν παρηγηριστῶν και ἐπὶ τὰ οὐρανοῦρη δένδρα ἐκοιάσθη και διαοκέδασε και ἐμέθυσε και τρέχει και θὰ τρέχη κατ' ἔτος. Κανείς ἐν τοῦτοις ἀπὸ ὅλων αὐτῶν τὸν σφραγετὸν και τὸν ἐσθὼν τῶν παρηγηριστῶν, οἱ ὁποῖοι σφραγετοῦν εἰς τὸ σκιερὸν αὐτὸ τοπιεῖν και ἐκκλησιάζονται εἰς τὸν ναύκοτον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου δὲν γνωρίζει τὴν ἱστορίαν του.

Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος τρέχει «οἷον Ἄη Γιάννη τὸ Ρέντη» και ἀγροεὶ μίαν περιεργωτάτην ἱστορίαν και συγγεί τὸν ἐορταζόντα Ἄγιον μετ' ὅν τιμαιοῦσιν, ὁ ὁποῖος εἶχε οὐρανότατον τέλος.

Εἶναι πολλὴ θλιβερὰ ἡ παράδοσις τοῦ Ρέντη. Ἀφοῦ ἐξεπολιορκήθη κατὰ τὸ 1458 ἡ Ἀκρόπολις και ἐφηνεν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας και ὁ τελευταῖος δούξ, ὁ Φράγκος Ἀντώνιος ὁ Β', και ἐστραγαλλισθη εἰς τὰ Μέγαρα ἡ ἐρωμένη του Ἐρετοῦ Κοτιαρίνη, ἡ περιφρημος Κίρα, οἱ Τοῦρκοι ἐγκρατέησαν ἐν Ἀθῆναις Βοεβόδαν.

Ἡ Ἐββοῖα, ἡ Βοιωτία, ἡ Φωκίς και ἡ Λοκρὶς ἀπετέλεσαν μετὰ τῆς Ἀττικῆς τὸ Πασσαλικὸν τοῦ Εὐδρίπου εἰς ὁ ὑπὴρχθη και τὸ Δουκῆτον τῶν Ἀθηνῶν. Αἱ Ἀθῆναι ὅμως ἐξαίρετικῶς ἐγυναν Καζῆς, τὰ δὲ εἰσοδήματά των διεχειρίζετο Βοεβόδας διορίζομενος ἀπ' ἐθέλειᾶς ὑπὸ τοῦ Κιολάραρα, τοῦ ἀρχηγῶν τῶν μαύρων ἐνδοῦχων τοῦ κραταιωτάτου Παισιάχ. Καὶ τὸ προνόμιον τοῦτο ὀφείλετο εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς Ἀθηναίας Βασιλικῆς, ἡ ὁποία εἰσαχθεῖσα εἰς τὸ χαρῆμι τοῦ Σουλτάνου Ἀχμέτ Α' ἐγένετο οὐζύγος του και ἀνομιώσθη Ἰοχαῖ.

Βραδύτερον, κατὰ τὸ 1760, ἡ Ἀττικὴ ἀνομιώσθη Μαλικιανῆς, ἐγένετο δηλαδὴ ἰδιοκτησία τοῦ Σουλτάνου και κατοῖων περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου αἰῶνος διαν εἰσῆχθησαν αἱ διοικητικαὶ και στρατιωτικαὶ μεταρρυθμίσεις τοῦ Σελήμ Γ', αἱ Ἀθῆναι ἐπήχθησαν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Τζελεπῆ ἐφέντη, διευθυντοῦ τοῦ ἀρι σοσιαθέτου πολιτικοῦ ταμείου και γενικοῦ ἐπόπτον τῶν φρουρίων.

Τὸ νέον καθεστῶς ἀνετίωτερον φαίνεται εὐρηστίσῃ τοὺς Ἀθηναίους, οἱ ὁποῖοι εἰδημέρουν ἐπ' αὐτὸ. Διέρευσαν ὅμως οἱ χρόνοι και ἐπὶ τὴν ἡ σιγμὴ τῆς ἐξεγέρσεως. Οἱ διδάσκαλοι τοῦ

ἔτους και οἱ λόγιοι ἀνεξωπούρουν τὸ ἔθνηκὸν φρόνημα και μίαν ἀπὸ τῶν ἐνεξωρουμένων ἐχούθη. Ἀπὸ τὰς μεγάλας τῶν Ἀθηνῶν οἰκογενείας, τὰς ἀρχοντικὰς, τὰς κρησολετικῶς ἀριστοκρατίδας, ἦτο και ἡ οἰκογένεια τοῦ Ρέντη, ἡ ὁποία ἔμνε κάτω ἐκαὶ εἰς τὸ Φάληρον ἔχουσα ἀχαγεὶς κηρύσεις. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἰωάννης Ρέντης, μορφωμένος και φιλοπάτρις, ἦτο γραμματεὺς τοῦ Βοεβόδα, ἀπήλυθε δ' ἀμερίστον τῆς ἐμπιστοσύνης του. Ἄλλ' ἦτο και μέλος τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας και εἶχε μνηθεῖ εἰς τὰ τῆς ἐξεγέρσεως.

Ἀθῆνης ἐκρήγνυνται τὸ πῦρ και ἐν ἀκαρεὶ μεταδίδεται εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἑλλάδος και μίαν τεραστία ἑπαναστατικὴ πυρρονεφελὴ ἀπλοῦται ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον.

Ὁ Βοεβόδας γίνεται ἐξαιλιός και ἡ δογὴ του στέφεται κατὰ τοῦ γραμματεῖος του, διότι δὲν τὸν εἶχε ἀποδοῦσει. Ἐρικτικοὶ ἀγγελιαφόροι ἀποστέλλονται εἰς Φάληρον ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τὰ εἰδοποιήσουν τὸν Ρέντην νὰ ἀνέλθῃ παρὰ τῷ Βοεβόδα. Ὁ Ρέντης βλέπει ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὴν συνοδείαν τῶν ἐφίπων και ἀνυλαμβάνεται τὸν κίνδυνον. Ἡ θέσις του ἦτο ὀνοχереσιάνη. Ἄν ἐπεκρίνετο ἄγνωρον ἀσφαλῶς θὰ ἐθανατώνετο ἂν ὁμολόγηε τὴν συνοροχὴν του θανάτου πάλιν, φρικωδέστερος, τὸν ἀνέμνε.

Ἐξωτός ὅμως ἄνθρωπος δὲν χάνει τὴν ἐτοιμότητά του. Μέχρις οἷον φθάσουν και εἰσελθῶν εἰς τὴν κατοικίαν του οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Βοεβόδα, ὁ Ρέντης ἦτο τελείως παράφρων. Ἐθρανεν ἔπιλα, ἐκρήμυζε τοῖχους, ἐξήλιωνε πατώματα και γύρω του ἡ οἰκογενεία του ὀλοφρομένη και θρηνοῦσα τὴν συμφορὰν τῆς.

Πρὸ τῆς σκηρῆς αὐτῆς τῆς ἐξόχως ἀγρίας και τραγικῆς οἱ ἀπειταλμένοι τοῦ Βοεβόδα ἀισθάνονται οἷον βαθὴν και συμμερίζονται τὴν θλίψιν τῆς ἀτυχοῦς οἰκογενείας και φεύγουν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν νύκτα φεύγει και ὁ Ρέντης μετ' ὅλην τὴν οἰκογενείαν του και μετὰ τὰ πράγματα του και μετὰ τοὺς ἀνθρώπους του πρὸς τὴν Κόρινθον.

Ὅδεον ὅλην τὴν νύκτα διὰ μέσον τῶν κατὰ τῶν ἀπίστων ἐξεγειρομένων χωμάτων και φθάνουν εἰς τὰ Τρίκαλα τῆς Κορινθίας, κάτωθι τῆς Ζήρας. Ἐκεὶ σταματοῦν διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν, ἀσφαλῆστεροι πλέον, ἀλλ' ἀθῆνης ὁ Ρέντης παραφρονεὶ πραγματικῶς. Αἱ ζωνραὶ σγκληνῆσεις, οἱ μεγάλοι κόποι, ἐτέδρασαν εἰς τὴν ψυχὴν του και συνετάραξαν τὸ λογικόν του. Καὶ ἡ παρὰ τὸ Φάληρον ἀτέμων ἰδιοκτησία του διετήρησε διὰ μέσον τῶν ἐτῶν τὸ ὄνομά του.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ο ΡΕΝΑΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Πρὸ εἰκοσι περίου ἐτῶν ὁ Ἐργέσιος Ρενάν, εἶχεν ἐπισκεφθεῖ τὰς Ἀθῆνας και ἀνελθὼν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἔγραψε τὸν περίφημον Ὑμνον πρὸς τὴν Παρθένον. Ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ Γάλλος σοφὸς ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀνέθεκεν εἰς τὸν περίφημον ζωγράφον Βρουίλλετ νὰ γράψῃ εἰκόνα σχετιζομένην μετὰ τὸ ἔργον τοῦ Ρενάν. Καὶ ὁ καλλιτέχνης κατελθὼν εἰς Ἀθῆνας τῷ 1892 ἔγραψε τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα παριστάσαν τὸν Γάλλον σοφὸν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου, πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Παρθένου. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Βρουίλλετ, ὁπερ θανιάζεται ἐν Γαλλίᾳ ἀντιγράφεν ἐν φωτιστικῆς και ἐξέδωκε τὸ γνωστὸν Βιβλιοπωλεῖον Κ. Ἐλευθεροδάκη.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΦΥΛΑΞ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

Όταν ο γέρω-Μαθίδος ό άπόμαχος χοροφύλαξ προσελήφθη είς τήν ύπηρεσίαν ένός μεγάλου κήπου ως φύλαξ, ό ιδιοκτήτης, άνθρωπος σοβαρός τήν όνην καί χαλύβδινος τά αισθήματα, τού είπε:

— Πρόσεξε καλά είς τό περιβόλι μου δέν θέλω να μπαίνουν ξένοι άνθρωποι δέν θέλω να μου ταράττη κανείς τήν ήσυχία.

Καί έκαμην έν κίνημα, τό όποϊον ένείφανε ότι εάν δέν έντρεϊτο ή διαταγή του, άσχημα θά τήν είχε ό γέρον.

Η άπειλή αύτη τώρα μόλις έβασάνισε, έπειτα από τρείς μήνας, τόν γέρω-Μαθίδον. Τόσον καιρόν κανείς δέν τού έτάραξε τήν ήσυχία. Τρείς μήνας, αί πάροδοι τού κήπου έδένοντο μόνον τού κηπουρού τās σταγόνας, με τās όποιās τās έρρανε, καί τά άνθη ήρρανε, με τās ζωηρότερα χρώματα, έρωτοτρόπουν άνδικτα με τās άκτίνας τού ήλιου, χρυσοτόμου οπισθεν τών ηνιηλών δένδρων, καί οι άνεμοι έφλαύρον, ένθ ό γέρον άπόμαχος πλησίον τού λευκού φυλάξειου του, με τήν παρθένον χίονά τόν έπόν, εκάθητο ήσυχος κωνίζων ή βλεπόν κάποτε διά τών κωνιζών τήν κίνησιν της όδου, ήτις άπετέλει τόν κατά προτίμησιν περιαιτόν της άνωτέρας κοινοσίας.

Καί θά έπεροόσε τοιοιτοτρόπος πολλούς μήνας άκόμη, εάν μίαν έσπέραν της άνοξίσης δέν έβλεπε μίαν άπαλή αιλουάντα διαγραφόμενήν είς τό βάθος μιας άναδενδριάδος. Είδη σιάν έπιμηκή, έλαφριν, χαρίεσσα, ανά μέσον τών φύλλων, αλλάσοονσαν σήματα επί της δροσολοόστου παρόδου. Ηκουσε ένα ψίθυρον όμοιον με τόν ψίθυρον τών φύλλων κατά τās νυκτερινās ώρας. Ένόμισεν ότι ή γεροντική του άκοή τόν ήπάτα. Καμμιά άνδρων ίσως έπέταξε εκει πλησίον, κανέν έντομον θά είγεν έξέλλη της κρύτης του.

Καί όμως με όλα τού τά χρόνια ό γέρω-Μαθίδος, δέν ήπατήθη. Δέν ήτο άσκημα πτηνού ήτο στεναγμός χειλέων, χειλέων άνθρώπου. Δέν ήτο φάντασμα ήτο γυναικίον φόρεμα ή σιά έκείνη. Καί σιά-σιά, έπροχώρησε προς τό βάθος τού μεγάλου κήπου, στήριζον τό σωμα επί της ράβδου. Έπειτα από μερικά βήματα, μόλις έστρεψε δεξιά, είδε τήν κώην τού μαύρου Μανώλη, τού γείτονος του, τού πτωχού αλλ' έντίμου εργατου τού κατοικοίντος οπισθεν τού κήπου, άτημέλητον, με μίαν λευκοτάτην λευκήν έσθητά, ήτις άφνε δλον τόν πλούτον τού σωματός της να διαγράφεται όμοιονός. Καί τήν είδε να έρχεται προς αυτόν, — άφού άνεκαλώθη πλέον τό κρησιόγετον — καί να πάτητ είς τās άγκάλας τού άπομάχου καί να φωνή διά τών χειρών τās ποιάς τόν τρίζας καί να τόν πασακαλή να τήν άρηση εκει, τίποτε να μη μαρτυρήσθ άφ' όσα είδε, διότι ή άγκάτη τήν είχε κάμη τρελλή καί ότι τό παραμύκηδον θά τήν έρόνευε. Καί ταχύτατα τού άρηγήθη όλην τήν πολυκαύμαντον έρωτικήν της ιστορίαν, όλον τού μαρτύριον, όλην τήν φιλόγα ήτις της κατέκαε τά στήθη καί είδε τότε ό γέρω-Μαθίδος τήν θανασίον όχρότητα της καί τά μάτια της τά ύγρά καί τās χείρας της τās ίκευετικάς. Καί είδε τά δένδρα να σσηματίζον χαριτωμένον στέφανον ύπεράνω της κεφαλής της καί τά άνθη να άκουμπούν με στοργήν ένανόν είς τό φόρεμά της καί ένας βόμβος παρόδοξος να τήν περιστοιχίζη. "Όχι! δέν άνειραύετο ό γέρω-Μαθίδος. Ητο εκεινη ή κώη τού μαύρου Μανώλη, τού σνομηγίλου τού εργατου, καί ήτο εκει διά να προδώσει τήν ίερότητα της οικογενειακής έστίας. Ητο εκει παρ ό τήν θέλησιν βέβαια τού πατόρος της καί ό γέρον Μαθίδος έσκέψθη, εάν είχε καί αυτός κώην τοιαύτην, τί θά έπραττε. Καί ένθ είς τās άγκάλας ένανη μαλασσόμενος, άφνης προσέλαβον οι όφθαλμοί του άγρίαν λάμφιν καί έπέτιμησε τήν κώην. Αλλ' εκεινη άντλοόσε δυνάμεις από τήν καταδρομήν καί τήν άποτυχήν καί με φιλογεράς λέξεις έλόγησε καί πάνιν τήν ασληρότητα του.

— Μη μου λές τά ασληρά αυτά λόγια. Ελεγε διακουμένη, γιατί αύτός έδω ό τόπος που μόνον διά τόν έρωτα έπλάσθη θά γινή ό τάφος μου. Θα με σηκώσης δίχως πνοή καί δέν θέλω να βαρυνομήσης. Μία φορά γέρω-Μαθιδέ, άγαπάει κανείς! Σκέρον καί μη μου κανείς κακό. Αφρησε με τουλάχιστον έδώ να κλάρω τήν δυστυχία μου.

Τού έπιασε τά χέρια καί έρριψθη ένανόν του. Άνετριχάσε ό γέρος. Χωρίς να θέλη ένθμηθή τά παλιά του χρόνια. Τού έφάνη ότι είδε τήν παλιά του έρωμένη — Θεός ν' άναπαύση τήν ψυχή της! Τό ίδιο καί εκεινη σε μία παράμερη θεά ένός δάσους τού έπιανε τά χέρια—καί εκεινης ήσαν επίσης ξεστιά—καί με τήν αύτην όρημν έπιπεν ένανόν του. Έσκατίσθη ό νοός του καί δέν ήμποροόσε να είπη λέξιν. Έκείνη τόν έβλεπε σιωπώντα καί έδιπλασίασε τās παραλήσεις, εκείνος έφερε τήν δύναμιν να της είπη.

— Σπρε, σπρε στο στήτι σου, να εύρης ήσυχία από τήν τριανμία που σε δέρνει...

Καί εκεινη άπεμακρύνθη σιά σιά, ως να άπεμακρύνετο από κανένα τάφον προσφιλή καί έφυγεν ό γέρον-Μαθίδος με τά μάτια ύγρά.

Τήν άλλην ήμέραν, διάκρινε πάλιν είς μίαν άκρην τού κήπου μίαν σιάν.

Ο ήλιος δέν εκουιάσθη πλέον. Η άτμόσφαιρα τεφρά, χλιαρά, προσκαλει φθινοπωρινās εκάτασεις. Τά φύλλα έβυθίζοντο ολονέν είς τό σκιάφος. Τά πτηνά βοθρά επί τών κλάδων. Όλίγα σύννεφα έπλανώοντο ύπερ τās κορυφάς τού Ύμητου.

Ο γέρον έπροχώρησε σιγανά προς τήν σιάν. Αλλ' όταν έπλησίασε διάκρινεν ότι πλησίον αύτης ήτο καί άλλη σιά, επληζητικότερα, ή όποία συνεγέτο με τήν πρώτην. Ητο εκει είς τήν ίδιαν θέσιν, ύπό ένα πυκνόν θόλον έξ αναδενδριάδων άνάμεσα είς δύο γηραιούς κορυούς ή κώην τού γείτονος του με ένα νεαρόν κηπουρόν τού συνεχόμενον κήπου, καί όμιλούν περιπαθέστατα, βυθιομένοι είς γλαυκάτα όνειρα μέλλοντος!

Δέν είπε τίποτε. Έσκέψθη ότι θά ήτο Ιεροσολία να ταράξη μίαν τοιαύτην άρμονία. Καί έπήγε ήσυχά να κοιμηθη.

Τήν επομένην, ό κήπος τού κήπου κράζει τόν γέρω-Μαθίδον. Ητο φοβερά ώργισμένος.

— Στο περιβόλι πές μου, ποίοι ήσαν χθές τό βράδυ; Πώς δέν μου τό άνέφερες;

Ο Γέρω-Μαθίδος ύποπτεύεται ότι ήκούσθησαν οι έρασταί. Ίσως εάν τό δημηγορήσει, να έσώζετο αλλά πώς να φεουθή αυτός, ό όποϊος καθ' όλην τόν τήν ζώην ύπηρεσε πιστός καί έσυνειδητός;

Διέξοδος δέν ύπηρεσε καί παρ ό τήν ηλικίαν του, αναλαμβάνον δυνάμεις, άνεκεράσε ότι τούς είδε καί ότι τούς άφνεκ άνενοχλήτους.

— Παρέβης τήν διαταγήν μου. Μόνον διά να εκποδίσης τήν είσοδον σε έγω καί συ κλείνης τά μάτια;

— Τα κλείνω, όπως πρέρει καί σε, κάρτε, να τά κλείσετε, άν έχετε καρδιά. Όποιος χωρίση τό ταμιαστό εκείνο ζευγάρι άμαρτάνει. Ο Θεός τούς έχει εύλόγησει, ως γινή τό θέλημά του... Μαάλιστα, τούς είδα καί από εκεινη τή στιγμή αισθάνομαι μία ευχαρίστησι, που δέν είναι εξαμα μιά θεϊκή γαλήνη, που δέν έχώρισα δύο φρυξές τόσο όμοιας...

Καί ό οικοδεσπότης, ό άνθρωπος με τήν σοβαράν όνην καί τά χαλύβδυνα αισθηήματα, είπεν είς τόν γέροντα, κατακόκκινος από θυμόν, να φύγη από τήν ύπηρεσίαν του, προσθέτων.

— Ψυχιά έγω δέν κάνω!..

Τό ίδιο βράδυ, έπήσε τά όλίγα πράγματα του κ' έφυγε από τό σπήτι ό γέρω-Μαθίδος. Αλλ' ήθέλησε ν' άπομακρύνη τόν κήπον καί έπήγε διά τελευταίαν φοράν είς τό μέρος ένθα συνηντιόντο οι δύο έρασταί.

Εοιμος ό κήπος. Ελειπαν εκείνοι, είχαν άρρασιση αί δύο όμοια ύπόλευκοι σιαί καί έν πένθος έσκέπασε τήν ψυχήν του. Έσπυλοίσθη τότε πόσον ίσχυρός είναι ό μαγνήτης της άγάτης καί πόσον άδικοι είναι οι άνθρωποι με τόν εγκοισμόν τον. Καί στήριζόμενος πάντοτε είς τήν κυρτήν άρβυδον του έπροχώρησε διά να φύγη, όταν βλέπη έξαφνα μισοσκεπασμένον από τά φύλλα τών θάμνων ένα μαυδήλι κεντητόν, φέρον τό όνομα τού έραστου, λησιμηγηθέν άρρεβίκτος είς κανένα έναγκαλιόμον. Ητο βέβαια δάρον αύτης προς εκείνον. Τά χέρια τού ήσθάνθη πρό όλίγων ήμερών τόσο θερικά είς τās παγωμένας καί σικνές παλάμας του, με πόσην τρυφερότητα καί ύπομονήν θά τό εκέντησαν, πόσα δάκρυα θά τό έστόλισαν!

Έσκηψε καί τό έπησε. Το εκάταξε με μόνον καί τό έφύλαξεν είς τούς γεροντικούς του κόλπους. Δέν τό άφνεκ εκει, όχι διότι θά δυκοχλούντο ή άνείσεις τού κρησιόγετου, αλλά διότι ήθελε φείγων εκειθεν διά παντός, να έχη μίαν άνάμνησιν. Τό έφύλασε με όσην στοργήν έφλοόσε τήν έρωμένην τών παλαιών του χρόνον. Είς τās τελευταίας του ήμέρας, διότι ήτο πολύ γέρον — καί είς τήν φτώχεια του, διότι ήτο πολύ πτωχός, ήθελε να έχη μίαν άκτίνα άνάμνησεως άγάτης — έστο καί άγάτης άλλων — να τόν φωτίξη παρ ό τού χείλος τού τάφου.

Θά είλον περάση δέκα ήμέραι καί μίαν συννεφοδή πρωίαν, επί της νεκροφόρου τού νοσοκομείου, οδηγείτο γλήγορα-γλήγορα είς τό νεκροταφείον τών πτωχών είς νεκρός γέροντος.

Επί τού στήθους, μέχρι τού όποϊου έφθανον αί πολιά τρίζες, ήτο άπλωμένον έν μαυδήλι τού κεντητόν μαυδήλι τού κήπου.

Απέθανεν ό γέρω Μαθίδος από μαρμασμόν. Η πείνα, ό σκαός τρόπος τού κήριου του καί ή άμφιβολία διά τήν τύχην τών άνακαλωφθέντων έραστών, τόν είλον καταβάλη.

Καί έσπευθεν ή νεκροφόρος προς τό νεκροταφείον, έδώ κ' εκει προσκάπτονται. Καί έταλαντεύτο ύψηλά, παρ ό τόν άμαξηλάτην, ό σταυρός είς τās χείρας ενός άγιοπάιδος.

Ενθ διαρχετο ή νεκροφόρος άπεκαλύπτοντο με τήν συνήθη άδιαφορία οι όλίγοι διαβάται της όδου. Αλλ' εάν έν γνώριζαν ποιος ήτο ό νεκρός καί διατί απέθανεν, οι, βεβαίως θά άπεκαλύπτοντο με περισσότερον σεβασμόν καί με βαυχιτέραν συγκίνησιν.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

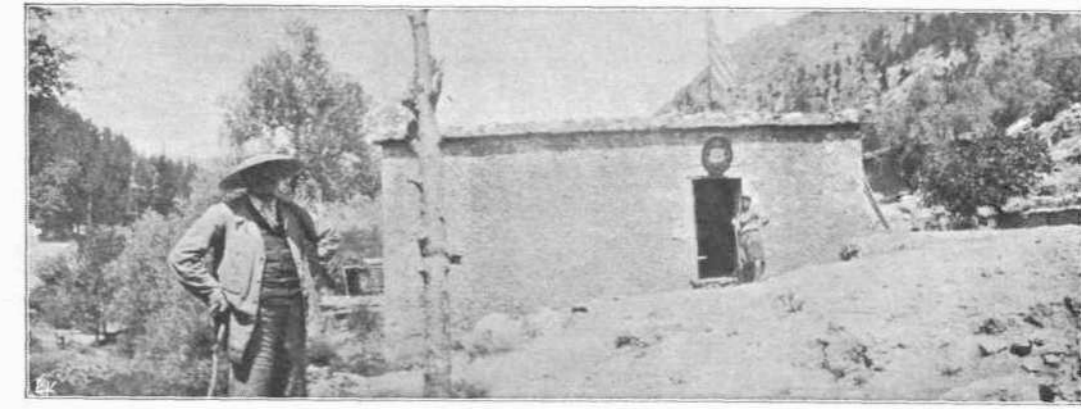
[Αί παρατιθέμενα δύο φωτογραφία τού Θερίσιου έλήφθησαν υπό τού βουλετυού κ. Γ. Καρπετοπούλου, είδικώς διά τήν «Εικονογραφήμην»].

Γ. ΚΑΡΠΕΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΣΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΙΠΠΙΚΟΥ Ο ΕΞ Άργους εύφραδής βουλευτής, όστις καθήλθεν είς Κρήτην να επί τούτον άντιληψθή τήν κατάστασιν. [Φωτ. Α. Καράμπελα]

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΡΙΣΙΟΝ — ΟΜΙΑΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ

ΤΟ ΕΝ ΘΕΡΙΣΣΩΙ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

ΜΙΑ ΝΑΥΤΙΚΗ ΤΕΛΕΤΗ

*Επαρκεί τού σήματος τού ναυάρχου κ. Κ. Ζότου επί τών «Σπετοών», δεομένον τού άρχιμανδύτου τού Β. Ναυτικού κ. Αθ. Λεβεντοπούλου.

Ο ΕΚ ΚΑΒΑΛΑΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. Κ. ΦΕΣΣΑΣ παρεκιδημόν έν Αθήνας. [Όρα σελ. 161].

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΓΕΒΙΤΣ

ΑΣ ΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕΝ!

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια και τέλος από το προηγούμενον)

—'Απέθανεν ἐπιθύρσιον ἡ Ἄντεια.
—'Απέθανεν ἀπίρησεν ὁ Κίννας.
Ὁ Κεντηρίων ἐνύσε διὰ τῆς λόγξης του τὴν πλευράν τοῦ νεκροῦ. Ἡ θαυμασία ἐπιστροφή τοῦ φορέως καὶ ἡ θέα αὐτοῦ τοῦ θανάτου καθιστάσασαν τὰ πλήθη, τὰ ὅποια ἤρχοντο ὀλοσέν πλησιέστερον, καὶ οἱ στρατιῶται δὲν τοὺς ἠμποδίζον.
— Κατάβα ἀπὸ τοῦ σταυροῦ!
— Κατάβα ἀπὸ τοῦ σταυροῦ!
Ἐφώναζεν ὁ δῆλος.
Ἡ Ἄντεια ἔρριψε πάλιν τὰ βλέμμά της ἐπὶ τῆς ὄχρας καὶ κερμαμένης κεφαλῆς τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ ἐπιθύρσιον:
— Ὁ ἄναστηθὴ ἐκ τοῦ τάφου;
— Κατάβα ἀπὸ τοῦ σταυροῦ! Κατάβα ἀπὸ τοῦ σταυροῦ! ἐφώναζον ἐπανελημμένως τὰ πλήθη.
— Κατάβα: ἐφώναζε καὶ ὁ Κίννας ἐν ἀτελεισίᾳ. Σώσον αὐτὴν καὶ λάβε ὡς ἀντάλλαγμα τὴν ζωὴν μου.
Ἄνωθεν τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τῆς πόλεως ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος. Ὁ Κίννας διέταξε τοὺς δούλους νὰ ἐπιστρέψωσι μετ' ὁ φορεῖον εἰς τὴν πόλιν. Ἦτο ἀπόγευμα. Ὅτε ἐπλησίασαν εἰς τὴν οἰκίαν των, ἡ Ἄντεια εἶπεν αἰφνης:
— Ἡ Ἐκάτη δὲν ἤλθε σήμερον.
Καὶ ὁ Κίννας τὴν αὐτὴν οὐκ ἐμνῆσεν ἐκαμε.

Ε

Οὔτε τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἤλθεν ἡ φοικωδὴς ὀπτασία. Ἡ Ἄντεια εὐρίσκειτο εἰς ὄλιον διάφορον ψυχικὴν κατάστασιν. Ὁ πατὴρ τῆς Τίμων εἶχεν ἔλθει ἐκ Καισαρείας, ἀναχωρήσας ἡμέρας τινὰς πρότερον, ἵνα ἴδῃ ἀπαξ ἐπι τὴν προσφιλεῖ του θυγατέρα πρὸ τοῦ θανάτου της.
Πάλιν ἡ ἐλπίς ἔκρουε τὴν καρδίαν τοῦ Κίννα, ἀλλ' ὁ Κίννας δὲν ἐτόλμα ν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν εἰς τὴν ἐπισκέπτριαν. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ δεχθῇ τὴν ἐλπίδα.
Ὁ Κίννας ἀπέδιδε τὴν καλλιτέρευσιν τῆς γυναικὸς του εἰς τὴν ἀφίεξιν τοῦ πατρὸς της καὶ εἰς τὸ συγκλητικὸν θέαμα τῆς Σταυρώσεως, ἐκ τοῦ ὁποῦν ὁ νοῦς της ἦτο πλήρης βαθιτάτων ἐντυπώσεων, οὕτως ὥστε καὶ μετὸν πατέρα της περὶ οὐδενὸς ἄλλου πράγματος ὁμίλει.
Ὁ Τίμων ἠκροᾶτο. Δὲν ἀντέλεγε, ἀλλ' ἐπιμελῶς ἠρώτα περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ναζαρηνοῦ, περὶ τῶν ὁποῦν ἡ Ἄντεια δὲν ἐγνώριζε τίποτε περισσότερον ἀπὸ ὅσα εἶχον ἀκούσει παρὰ τοῦ Ποντίου Πιλάτου.
Τώρα ἡ σὺζυγος τοῦ Κίννα ἦτο καλλιτέρα, ἠσθάνετο περισσοτέρας δυνάμεις, ὅτε δὲ παρῆλθεν ἡ μεσημβρία, ἦτον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁρατὴ ἡ ἐλπίς. Ἐθεώρει τὴν ἡμέραν ταύτην ἡμέραν εὐτυχίας καὶ τὴν ἐσημείωσεν, ἀν καὶ πράγματι ἦτο ἡμέρα θλίψεως καὶ μελαγχολίας.
Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ὁ ἀνεμὸς ἔπνεε ῥοσοερός, ὁ οὐρανὸς ἦτον ἀνέμελος καὶ ἡ γῆ τὸσον βαθῶς βυθισμένη εἰς τὸ κυανοῦν λουτρόν της, ὥστε τὰ πάντα ἐφαίνοντο γαλανὰ. Ἡ Ἄντεια διέταξε νὰ φέρωσιν αὐτὴν μετ' ὁ φορεῖον τῆς ἔξω ὑπὸ τὴν ἀγατητὴν της φισικιάν. Ὁ Κίννας καὶ ὁ Τίμων οὐδέ στιγμὴν ἐγκατέλιπον τὸ φορεῖον καὶ σοβαροὶ παρετήρουν τὸ πρόσωπον τῆς ἀσθενοῦς γυναικὸς, τὸ ὅποιν ἐξέφραζε ζωρᾶν, ἀνήσυχον προσδοκίαν, οὐχὶ ὁμως τὴν φοίτην ἐκείνην, ἣτις ἐζωγράφιστο τὸσον τρομακτικῆ τακτικῶς καθ' ἑκάστην μεσημβρίαν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Σταυρώσεως. Τώρα οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν λαμπροὶ καὶ διανεῖς, αἱ δὲ παρειαὶ της ἐχρῶματιζοντο κάτω. Πρὸς στιγμὴν ὁ Κίννας ἐπίστευον ὅτι ἡ Ἄντεια ἱατρεύθη. Καὶ εἶχεν ὄρεξιν νὰ ριφθῇ κατὰ γῆς καὶ νὰ ἐκραγῇ εἰς δάκρυα καὶ λυγμοὺς χερῶν. Ἀλλ' ἔπειτα ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ φόβος μήπως τυχῶν ἡ καλλιτέρευσίς αὐτῆ ἐνεῖ ἡ τελευταία ἀνάματι τῆς σβεννουμένης λαμπάδος.
Οὐδεὶς ἐκ τῶν τριῶν ἐτόλμα νὰ ἐμιλήσῃ περὶ τῆς προσεγγίσεως τῆς

μεσημβρίας. Ἄλλ' ὁ Κίννας παρετήρει καθ' ἑκάστην στιγμὴν τὴν οὐκίαν του καὶ μετὰ παλῶν καρδίας ἐβλέπεν αὐτὴν ὀλονέν βραχυνομένην.
Οὔτοι ἐκάθητο σὺλλογισμένοι καὶ ἔμφοβοι.
Ἴσως ἡ Ἄντεια ἦτον ὀλγώτερον περιδεις. Ἐξηπλωμένη ἐν τῷ ἀνοικτῷ φορεῖῳ καὶ ἀναπαύουσα τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ πορφυροῦ προσκεφαλαίου, χαρμῶσόνως ἀνέπνευε τὸν καθαρὸν ἀέρα ὃν ἐκόμιζεν ὁ ζέφυρος ἐκ τῆς μεμακρυσμένης θαλάσσης.
Πρὸ τῆς μεσημβρίας καὶ αὐτὴ ἡ αἰθα ἔπαυσε νὰ πνέῃ, καὶ ὁ καύσων ὀλονέν ἐπετεινέτο. Ἀπὸ τῶν θάμων τῆς νάρδου καὶ ἀπὸ τῶν πυρομένων βράχων ἐξεπέμποντο βαρεῖα μεθυστικὰ ὀσμὰ. Περὶ τὰς ἀνεμῶνας περιύπαντο αἱ λαμπραὶ χρυσαλίδες, καὶ αἱ μικραὶ σαῦρα ἐξοικειωθείσα ἤδη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰρτυζον ἀνὰ τὰς πέτρας θαρραλέα, ἀλλὰ καὶ περιεσοκρομένη. Πᾶσα ἡ Φύσις ἦτο εἰρηνευμένη ἐν φωτεινῇ γαλήνῃ καὶ ἡ γλυκεία θαλπωρὴ ἦτο συγκεκριασμένη μετ' ἡ μεθυστικὴν εὐωδὴν τῶν πέριξ.
Ὁ Τίμων καὶ ὁ Κίννας ἐφαίνοντο ἐπίσης βυθισμένοι εἰς τὴν θερμὴν γαλήνην. Ἡ Ἄντεια εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειμένους, ὡς ἀνατανο-

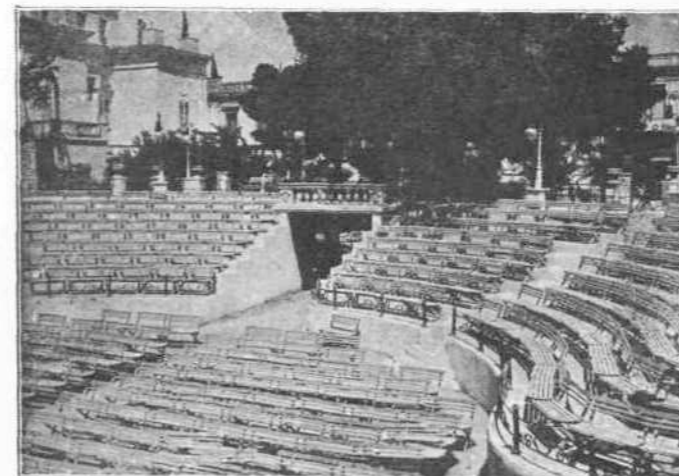

—Κύτταζε! Κύτταζε! Εἶναι ὁ Ναζωραῖος. ....

μένη, καὶ μόνον οἱ στεναγμοί, ὄφ' ὧν ἐνίοτε ὠγκοῦντο τὰ στήθη της, δεικνόντων τὴν ἡσυχίαν.
Ὁ Κίννας παρετήρησε τὴν οὐκίαν του, ἣτις τώρα ἔπιπτεν ὑπὸ τοὺς πόδας του.
Ἦτο μεσημβρία.
Ἀίφνης ἡ Ἄντεια ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς της καὶ εἶπε μετ' ἐπιπέσεως ἠχοῦσαν φωνήν:
— Κίννα δός μοι τὴν χεῖρά σου!
Ὁ Κίννας ἐσοκώθη ἀποτόμως καὶ ὁ φόβος ἐπάγωσε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του, διότι τώρα ἦτο ἡ συνήθης ὥρα τῆς φοικετῆς ὀπτασίας.
Ἡ Ἄντεια ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς της ὀλονέν εὐφρονέστερον.
— Βλέπεις Γάιε; εἶπε πρὸς τὸν ἀνδρα της. Βλέπεις ἐκεῖ ἐπάνω, ὕψηλά στον οὐρανόν, πῶς πάλαι ὁ ἀῆρ. Βλέπεις πῶς λάμπει κατὰ τι καὶ προχωρεῖ πρὸς ἐμέ;
— Ἄντεια! Μὴ κυττάξῃς ἐκεῖ ὕψηλά! ἀνεκράξεν ἐντρομος ὁ Κίννας.
Ἄλλ' ὁ τοῦ θαύματος! Τὸ πρόσωπόν της δὲν ἐξέφρασε καμμίαν φοικην. Τὰ χεῖλη της ἐλαφρῶς διηνοιγόντο, οἱ ὀφθαλμοὶ της διεστέλλοντο καὶ ἀρατος χαρὰ ἐλάμπρυνε τὸ πρόσωπόν της.
— Ἡ φωτεινὴ στήλη πλησιάζει πρὸς ἐμέ. Κύτταζε! Κύτταζε! Εἶνε ὁ Ναζωραῖος! Μειδιά! Ὁ γλυκίτατε! Ὁ πόση χάρις! Οὐκ αἰτισμῶς ἐκτείνε πρὸς με τὰς χεῖράς του τὰς καθημαγμένας ὑπὸ τῶν ἤλων, καὶ με προσκαλεῖ, νὰ μοῦ δώσῃ υγιαίναν καὶ σωτηρίαν!
Καὶ ὁ Κίννας ἔγρανε κάτωχρος, καὶ εἶπε:
— Ὅπου δήποτε μὰς καλεῖ, ἄς τὸν ἀκολουθήσωμεν!
Μετ' ὀλίγον διεδόθη εἰς τὴν πόλιν, ὅτι ὁ Ναζωραῖος ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΑΤΡΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΑΡΝΙΩΤΗ

ΤΟ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΝ ΤΣΙΡΙΜΠΙΡΙΜΠΙ ΤΟΥ ΑΡΝΙΩΤΗ

Ο ΛΕΟ. Τὸ θαυμάσιον ζῶον τοῦ Ἀρνιώτη τὸ ὁποῖον παῖδά εἰς ἕπος 6 μέτρων.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΛΙΓΟΝ

Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΣ

Ποίος τὴν γνωρίζει; Ποίος ἔχει σαφεῖ ἰδέαν τῆς ἀτέρμονος ἀρχαίας πατρίδος μας; Φαντάζομαι ὅτι πλὴν τοῦ κ. Σπ. Λάμπρου, τοῦ κ. Πολίτη, τοῦ κ. Καρολίδου καὶ ὀλίγων ἀκόμη σοφῶν μας, δὲν ὑπάρχει ἄλλος. Ταπεινότητα καὶ εἰλικρινέστατα ὁμολογῶ ὅτι πλὴν τῆς Ἐπιτάμου ἣτις κατὰ Θεουκιδίην « εἶσι πόλις ἐν δεξιᾷ τῷ εἰσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον », τῆς ἀρχαίας Κορίνθου, τῶν Ἀθηνῶν, τῶν Ἡγεθῶν, τῆς Σπάρτης, καὶ τέλος τῶν κυριωτέρων πόλεων ἄς εἰς διαφόρους ἰστορήσεις ἀρχαίων συγγραφεῶν συνήντησα ἐπὶ τῶν μαθητικῶν ἐδωλίων, οὐδὲν πλεον γνωρίζω. Διότι οὐδέποτε μοῦ ἠπλώσαν χάρτην τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ὁμολογήσατε ὅτι ἦτο μία σπουδαία ἔλλειψις.
Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἤλθε νὰ πληρώσῃ ἡ Βιβλιοθήκη Μαρσαλῆ, ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν τῶν γνωσῶν τῶν σοφῶν καὶ τῶν εἰς τὰ γράμματα ἐπιλέκτων μας. Εἰς παράρτημά της ἐξεδόθη πολυτελεστάτος χάρτης τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, παραστατικώτατος, περιλαμβάνων τὴν Ἑλληνικὴν Χερσόνησον μετὰ τῆς Ἰλλυρίας, Μακεδονίας, Θράκης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Λυδίας, καὶ τῆς Μυσίας καὶ τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Καρίας καὶ τῆς Ἰωνίας καὶ τῆς Λυκίας. Ἐκίστη χώρα διακρίνεται μετ' ἰδιαιτέρον χροῖμα καὶ σημειοῦται ἢ ἐλαχίστη λεπτομέρεια. Ἐπὶ πλέον εἰς μίαν γωνίαν αὐτοῦ ὑπὸ μικρῶν περιλαμβάνεται τὸ ἀρχαῖον Ἄστυ, ἡ Ἀκρόπολις καὶ τὰ μακρὰ τεῖχη τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.
Εἶναι μίᾳ εὐσυνειδήτους καὶ ἐμβροχῆς ἐργασία, πολὺτιμος ἀληθῶς, ὀφειλομένη εἰς τὸν κ. Εὐγένιον Μ. Ἀντωνιάδην, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σχεδίων τοῦ ὁποῖου ἐγράφε τὸν χάρτην τούτον τὸ ἐν Παρισίῳ κατάστημα Ε. Γκυγιό. Εὐρίσκειται παρὰ τῷ κ. Π. Δ. Σακελλάριω. Α

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τὸ ἐπελθὼν θέρος ἠνάγκασε τοὺς πλείστους τῶν συνδρομητῶν τῆς « Εἰκονογραφήμενης » νὰ διασπαρῶσιν εἰς τὰς ἐξοχὰς. Ἐκ τούτου ἀναγκαζόμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ παρατείνωμεν τὴν προθεσίαν τοῦ φωτογραφικοῦ διαγωνισμοῦ τῶν παιδιῶν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου. Αἱ βραβευθησόμεναι εἰκόνες θὰ δημοσιευθῶσι συνεπὲς εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Νοεμβρίου.

ΘΕΑΤΡΑ

Ὁ κόσμος γύνεται εἰς τὰ θέατρα. Τώρα εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ζωὴ τοῦ θεάτρου. Ὅλα πληροῦνται καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἀσφρακτικῶς καὶ θιασαργαί καὶ ἠθοποιοὶ εἶναι ἐνθουσιασμένοι. Δὲν εἶναι ὁμως καὶ τὸ κοινὸν ἐνθουσιασμένον ἀπὸ αὐτούς. Ἐφέτος ὄλοι οἱ θίασοι ἔπεσαν εἰς τὴν ρουτίαν. Φάρσαι καὶ κωμῆδαι καὶ δράματα εὐληγμένα ἀπὸ τὰ ἀραχνιασμένα καὶ εὐρωτιῶντα δραματολόγια τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς ἰταλικῆς κατὰ τὸ πλεῖστον θεατρικῆς φιλολογίας. Καὶ αὐτὴ ἡ « Νέα Σκηνή », ἀπὸ τὴν ὅποιν ἐπερίμενε κανεὶς κατὰ ἐγκατέλιπε τὰς ὀρεῖας μεταφράσεις της καὶ τὸ κοινὸν εἶδε τοὺς καλοὺς μύστας της καταφεύγοντας εἰς ἔργα ὧν καὶ τὸ χαρακτηρισμὸν αἰσχροῦται τις νὰ διώσῃ. Καὶ οὕτω ἐν ἐξαιρέσει τις τὸ « Ἐδῶ κ' ἐκεῖ », τὴν ὀρειαν αὐτὴν ἐπέκαιρον ἐπιθεώρησιν τῶν κ. κ. Πολ. Δημητρακοπούλου καὶ Γ. Τσοκοπούλου καὶ τὴν Κατοχὴν τοῦ κ. Γ. Βώκου, δὲν ἔχει νὰ δεῖξῃ τίποτε ἄλλο ἢ ἐφετηνὴν περίοδος τοῦ Ἀθηναίου θεάτρου.

Η ΚΑΤΟΧΗ

Δυστυχῶς ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν πολλὰ περὶ τοῦ θαυμασίου τούτου ἐργου. Τὸ εἶπον σκηνογραφίαν τίνεις. Ἄλλ' εἶναι καὶ ἠθογραφία, εἶναι καὶ δράμα, ἱστορικὸν, πολιτικὸν, διδακτικὸν, μετ' ὕψην, μετ' ἄνοιαν, μετ' ἄσχημν. Τοῦ λείπει ὁ ἀπαραίτητος ἕρασις, καὶ ἴσως διότι ἐνομίσθη ὅτι μόνον ἕρασις δύναται νὰ συνδέσῃ σκηνᾶς δραματικῆς

Έργου τὸ ἐγκαταστήσαν ὡς σκηνογραφίαν. Εἶναι ἔργον γραμμικόν μὲ ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ θεάτρου, ὡς ἐὰν ὁ κ. Βώκος ἦτο ἀρχαῖος καὶ ἐμπειρότατος θεατρικὸς συγγραφεὺς, γραμμικόν μὲ πολλὴν δύναμιν, μὲ ἀκρίβειαν ἱστορικὴν, μὲ εἰκόνας γραφικὰς, μὲ ἐξάρσεις πατριωτισμοῦ, ὑποδαυρίζον ἀναμνήσεις, ἀναπαριστὸν μίαν ἀλησμόνητον ἐποχὴν, ἐποχὴν τρέλλας καὶ σωθινισμοῦ. Ἐνθουσιᾶ κανεῖς μὲ τὸν πατριωτισμὸν, τὸν φλογερὸν πατριωτισμὸν τοῦ πρώην Βασιλέως, ἀλλὰ καταλείπων τὰ ἐδώλια τοῦ θεάτρου σκέπτεται ὅτι μᾶλλον φιλοπάτριδες ἦσαν οἱ τρεῖς ὑπουργοὶ του οἱ συμβουλευόντες μετριοπάθειαν καὶ ἀποχὴν ἀπὸ πάσης ἀναμνήσεως εἰς τὰ Ἀνατολικά πράγματα . . . μὲ στόλον ἀπαρτιζόμενον τότε ἀπὸ δύο κόττερα καὶ χωρὶς χροῖματα.

Ἄψυχος δὲ ἡ ἐκτέλεσις. Ὁ θίασος «Ἐθνικὸν Θέατρον», ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ. κ. Π. Λέοντος καὶ Ν. Κουκούλα, ἐφάνη ὑπεροχῆς εἰς εὐσυνειδησίαν καὶ εἰς θυσίας. Ἀνεθίβασε τὸ ἔργον μετὰ πάσης ἐντελείας καὶ ἐπιμελείας καὶ ἔδωκε ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ ὅλην τὴν γραφικότητα τὴν ἑποῖαν ἀπῆτει τὸ ἀριστοτέχνημα τοῦ κ. Γ. Βώκου. Καὶ ἡδυνήθη τις οὕτω νὰ θαυμάσῃ ἐν τῇ ὑποκρίσει, ἐν τῇ μιμήσει καὶ τῇ ἀμφίσει ἓνα Λέοντα—Ὅθωνα καὶ μίαν Ἀμαλίαν, τὴν κ. Χρ. Κουκούλα, καὶ τοὺς ὑποδυομένους τὸν Σούτσον, τὸν Κριεζῆν, τὸν Πάικον, τὸν Προβελέγγιον, τὸν Πήλικαν, τὸν Γενναῖον Κολοκοτρώνην, τοὺς πρεσβυτάς Ρουᾶν καὶ Ουάϊς, τὸν Γενάδιον, τὰς κυρίας τῶν Τιμῶν καὶ τὰς ὑπασπιστριάς καὶ τοὺς ἀρχηγούς τοῦ κινήματος, νὰ θαυμάσῃ τέλος ὅλον τὸν πλοῦτον, ὅλην τὴν γραφικότητα τῆς Αὐλῆς μὲ τὰς πολυποικίλους ἀμφίσεις.

Θὰ ἦτο ἀδίκημα ἂν ἐνταῦθα δὲν ἐγίνετο λόγος καὶ περὶ τοῦ γνωστοῦ κομωτοῦ τῶν θεάτρων κ. Γ. Νικολέσκου, εἰς ὃν ὀφείλονται αἱ θαυμάσιαι μεταμφιέσεις. Ὁ κ. Νικολέσκος, κομωτὴς ἐν τῷ Β. Θεάτρῳ ἀναδεικνύεται ἀριστοτέχνης εἰς τὸ εἶδος του καὶ τοῦ ἀξίζει νὰ μοιρασθῇ μαζῇ μὲ τὸν συγγραφεὰ καὶ τὸν θίασον τὰς δάφνας τῆς ἐπιτυχίας.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ

Παρεπιδημεῖ ἀπὸ τινος ἐν Ἀθήναις ὁ ἐκ Καβάλλας ἰατρός κ. Κων. Φέσσας. Νεώτατος ὁ ἐμβριθὴς ἐπιστήμων, ἐσπούδασεν ἐν Ἀθήναις, ἐπανεληθὼν δὲ οὐγὶ πρὸ πολλοῦ ἐκ Παρισίων εἰς τὴν Καβάλλαν, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένη ἡ πατριαρχικὴ οἰκογένειά του, κατέλαθεν ἀμέσως ζηλευτὴν θέσιν καὶ σήμερον θεωρεῖται ἐπαξίως ὄχι μόνον ὁ πρῶτος ἐν Καβάλλῃ ἰατρός, ἀλλὰ μίᾳ προσωπικότης τιμῶσα τὸ ὄνομά μας ἐν τῇ ξένη.

Η ΚΑΛΟΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Ἄφ' ἐσπέρας. Εἶνε ἀπολύτως ὠφέλιμον νὰ καθαρίζεται ἐπιμελῶς ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου ἀφ' ἐσπέρας πρὸ τοῦ ὕπνου, καὶ ν' ἀπαλλάσσεται ἀπὸ πᾶν ἴχνος κονιορτοῦ ἢ δερμικοῦ ρύπου, ὅστις ὀψωδῆποτε τὴν ρυπαίνει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Καὶ ἐν πρώτοις μὲ ἓνα βάλον ὑδροφίλου βάμβακος (τοῦ φαρμακείου) ἢ ἀπλῶς λινῆς ὀθόνης σπογγίζετε στεγνὰ καλῶς τὸ πρόσωπον ἕως ὅτου ἐξαλειφθῇ καὶ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἀκαθαρσίας. Ἐπειτα μὲ ἐν τεμάχιον βάμβακος ἢ ὀθόνης βρέχετε καλῶς τὸ πρόσωπον μὲ τὸ ἐξῆς ὑγρὸν

Ἀθονίου ἢ ροδοστάγματος	95	δράμια
Γλυκερίνης οὐδέτερας	5	»
Βόρρακος	2	»

καὶ ἀφίετε νὰ στεγνώσῃ τὸ ὑγρὸν ἐπὶ τοῦ δερματος. Ἄλλ' ὁ τρόπος καθ' ὃν θὰ γείνη ἡ ἐλαφρὰ ἐντριβή τοῦ δερματος μὲ τὸν βάμβακα ἢ τὴν ὀθάνην δὲν εἶνε ἀδιάφορος. Τὸ δέρμα ἔχει τὰσιν ν' ἀπλώνεται, καὶ δι' αὐτὸ αἱ ἐντριβαὶ πρέπει νὰ γίνωνται ἐλαφρὰ καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἢ καὶ κυκλοτερῶς καὶ ἐπ' ὀλίγα μόνον λεπτά. Γίνεται ἄλλως τε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὡσάν μίᾳ μάλαξιν (μασσάζ) ἣτις τεντώνει τὰς σάρκας καὶ διατηρεῖ τὰ σχήματα καὶ τὰς γραμμὰς.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ.—ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

Ἡ Εἰκονογραφημένη ἀπὸ τοῦ τεύχους τούτου ἀρχίζει σειρὰν κωμικῶν εἰκόνων. Θὰ παρελεύωνται ἀπὸ τῆς σελίδος ταύτης ὅτε μὲν γελοιογραφικαὶ ἐπιθεωρήσεις, ἄλλοτε δὲ γελοιογραφημέναι προσωπογραφίαι ἀπὸ τὴν πολιτικὴν καὶ μὲ ἄλλα θέματα. Ἡ ἔμπνευσις καὶ τὰ σχεδιάσματα ὀφείλονται εἰς τὸν περίφημον παρ' ἡμῖν ἔρασιτέχνην Ρίπ, τοῦ ὁποίου ἐξησφαλίσσαμεν τὴν τακτικὴν συνεργασίαν. Ὁ Ρίπ ἐπιφυλάσσει ἀληθινὰς ἐκπλήξεις καὶ ἡ «Εἰκονογραφημένη» θεωρεῖ ἐαυτὴν εὐτυχῇ ἐπὶ τούτῳ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΣΤΟ ΑἸΔΩΝΙ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Ὁ βασιλεὺς τοῦ τραγουδιοῦ,
τὸ ζηλευτὸ τ' αἰδῶνι,
σὺν λύρα τώρα ἐσόπασε,
ποῦ ἐκόπηκε ἡ χορδή . . .
Ἄχ, ὁ Ταμάνιο πῶ δὲν ζῆ . . .
κ' ἡ Μοῦσα στεφανώνει
μὲ δάκρυα τὴ μνήμη του,
σὺν μάνα τὸ παιδί . . .

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ